

Rose

BACK

1

페이백

samk เขียน
04:00 แพล
연초롱 วาด

Rose

BACK

samk

เจียน

04:00

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

PAYBACK 1

๓๑ | ๒๒

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

๓๑ | ๒๒ PAYBACK

Copyright © samk, 2022/ Feelyeon

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Feelyeon, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Printing and Publishing Public Company Limited in 2025 by arrangement with Feelyeon Management through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดขานออกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7649-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิจักกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ กัลยากร เจริญอมรรัตน์, ศิริกัสสร สิมณี

บรรณาธิการ สุจิตรา เตชะสิมพันธ์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน

ศิลปกรรมปก สุทธิดา กีกสูงเนิน • ออกแบบรูปเล่ม กันติศา เพชรพรหมรักษ์, สุวิสรา เล็กเลิศ

พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

คำนำ

หากมีโอกาสนั้นจะได้กลับตัว คุณจะคว้าโอกาสนั้นไว้หรือไม่ สำหรับ ‘อียูฮัน’ แล้ว ไม่รู้ว่าควรเรียกสิ่งที่เกิดขึ้นว่าโอกาสหรือวิกฤตกันแน่ เพราะเหตุการณ์นี้ทำให้เขาต้องสูญเสียทุกสิ่งและนำมาซึ่งหนี้สินมหาศาล สุดท้ายเขาเลยต้องกลับตัวกลับใจมาขยันทำงานหาเงินใช้หนี้ ซึ่งนั่นทำให้เขาบังเอิญได้เข้าไปช่วยเหลือคนคนหนึ่งเอาไว้ และเรื่องราวก็บานปลายจนมีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง แม้จะแค่ครั้งเดียว แต่ ‘พอยุน’ กลับไม่เคยลืมเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนั้น เขายังคงให้คนตามหาชายในหัวมาสคอตกระทั่งตายแม้จะผ่านมาห้าปีแล้วก็ตาม

จากคนที่เรียนไม่จบมัธยมปลายและต้องทำงานพาร์ทไทม์เพื่อใช้หนี้ตอนนี้ ‘อียูฮัน’ กำลังจะก้าวเข้าสู่เส้นทางของนักแสดงที่เขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะเดินมาถึงจุดนี้ได้ แต่เพราะอยากแก้แค้นนักแสดงที่ชื่อ ‘ซงอียูฮัน’ และเอาคืนสิ่งที่เคยถูกอีกฝ่ายกระทำ นี่จึงเป็นเพียงจุดเริ่มต้น หากอยากรู้ว่าเรื่องราวจะดำเนินอย่างไรต่อไปก็เปิดหน้าถัดไปเพื่อติดตามการเดินทางในวงการบินของอียูฮันไปพร้อมกันได้เลยละ

Rose

TRIGGER WARNING

นิยายเรื่องนี้ *NOT FOR EVERYONE*

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ *angst* (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้น กดดัน), *death* (การตาย), *drug addiction* (การใช้สารเสพติด), *explicit sex* (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), *rape/non-con* (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), *self-sacrifice* (การพลีชีพตัวเอง), *starvation* (ความอดอยาก), *torture* (การทรมาน), *unhealthy relationship* (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา), *attempted murder* (พยายามฆ่า), *abuse* (ใช้ความรุนแรง), *corpse* (ศพ)

กลับตัวกลับใจ

...เป็นคำพูดที่สวยหรู การทิ้งความผิดพลาดในอดีตไว้เบื้องหลัง และปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นก็น่าจะเป็นเรื่องดีละมั้ง แต่จะให้ดีก็คือไม่ต้องกลับตัวกลับใจตั้งแต่แรกเลยจะดีกว่า โชคร้ายที่สถานการณ์ของผมไม่ได้ดีขึ้นขนาดนั้น เพราะผมเป็นไอ้สารเลวหรือที่คนทั่วไปเรียกกันว่าอันธพาล

ผมคลุกคลีกับเพื่อนเลว ๆ ตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมต้น แถมยังหนีออกจากบ้านตั้งหลายครั้ง ถึงจะได้เรียนต่อชั้นมัธยมปลายก็ไม่เอาถ่าน จนโดนไล่ออกในเวลาไม่ถึงปี แม่เลี้ยงดูผมกับน้องชายมาตามลำพังโดยไม่มีสามีช่วยเหลือ แต่ตอนที่ผมถูกไล่ออกจากโรงเรียนแม่กลับทำสีหน้าหมดอาลัยตายอยากแทนที่จะต่อว่าผม

แม่คงเหนื่อยนั้นแหละ อาจจะอยากปล่อยลูกชายคนนี้ไป เพราะแค่ออกไปทำงานที่ร้านอาหารตั้งแต่เช้ามืดเพื่อหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องก็ยุ่งวุ่นวายพอแล้ว ส่วนผมที่ไม่ได้ไปโรงเรียนก็กลายเป็นม้าที่หลุดจากบังเหียน คิดว่าโลกทั้งใบเป็นของตนและทำทุกอย่างตามอำเภอใจ

ผมรีดไถเงินจากคนวัยเดียวกัน ขโมยเงินจากคนเฒ่าไปดื่มเหล้าสามะเลเทเมาทุกวัน แถมยังสูบบุหรี่วันละสองสามซองโดยไม่มีใครมาห้ามปราม ต่อมาก็เริ่มลองยาเสพติดที่ใครสักคนให้มาเพราะบอกว่ามันช่วยทำให้เคลิบเคลิ้ม

ผมไปสักเพื่อประกาศศักดาให้คนอื่นเห็นว่าตัวผมเจ๋ง ทั้งยังซื้อมอเตอร์ไซด์ไปมั่วสุมกับพวกคนประเภทเดียวกันแล้วก็ทะเลาะวิวาทไปทั่ว เพราะต่อตีเก่งผมก็เลยได้เป็นหัวหน้าแก๊ง กลายเป็นหัวโจกพาพวกนั้นไปสนุกกับการซื้อมอเตอร์ไซด์เสี่ยงอันตรายกลางดึก

ตอนนั้นผมคิดว่ามันเป็นเรื่องเท่ คิดว่าตัวเองเจ๋งสุดยอดเพราะทุกคนยอมศิโรราบให้ ส่วนพวกที่เอาแต่คร่ำเคร่งกับการเรียนในโรงเรียนก็เป็นเหมือนหมูในคอกที่ไม่กล้าแม้แต่จะสบตา โดยไม่รู้ตัวเลยว่าสมองของผมค่อยๆ ใช้การไม่ได้และถลาลึกลงไปในขุมนรกที่ไม่อาจหลุดพ้น

วันหนึ่งพอได้ยินคนพูดว่ากลับตัวกลับใจแล้ว ผมก็เกิดฉุกคิดและกังขาในตัวเองขึ้นมาว่าหากผมกลับตัวกลับใจได้บ้างจะดีสักแค่ไหนกัน หากวันใดวันหนึ่งผมส่องกระจกแล้วตกใจกับสภาพกึ่งหัวทองจนได้สติขึ้นมา ก็คงจะดี

ทั้งๆ ที่รู้ว่ามาสำนักเอาตอนนี้ก็ไร้ประโยชน์ แต่ผมมองย้อนกลับไปความรู้สึกผิดบาปก็กดทับลงบนหน้าอก ขณะที่คนอื่นกำลังพะวักพะวงกับการเตรียมสอบชูเนิง¹ ผมก็ได้งานทำ แต่งานที่ว่าเป็นงานในบริษัทปล่อยเงินกู้

งานของผมคือการทวงหนี้ ลูกหนี้ที่คืนเงินไม่ได้ส่วนใหญ่จะเป็นพวกยากจนชั้นแค้นที่ไม่รู้ว่าจะหนีไปไหนและใช้ชีวิตอย่างจำกัดจำเขี่ยแต่ในสายตาของผมเห็นเพียงเงินโบนัสของตัวเองเท่านั้น

ผมใช้วิธีการที่ป่าเถื่อนโดยถือมิดไปดักกรอเพื่อข่มขู่เด็กกับผู้หญิงในยามวิกาล ผมทำได้ทุกอย่าง ขอแค่ทวงหนี้สำเร็จก็พอ งานนี้ทำเงินให้ได้เยอะกว่าที่คิด ผมก็เลยติดอยู่ในวังวนความมอวัดดีของตัวเอง ดูสิว่าเงินมันหาได้ง่ายๆ แกมโลกใบนี้ยังคงหวาดกลัวผมและไม่มีอะไรที่คนอย่างผมทำไม่ได้

ผมรู้สึกสมเพชและหงุดหงิดแม่ที่ทำงานในร้านอาหารมาตั้งสิบกว่าปีแล้ว แต่ก็ยังติดแหง็กอยู่ในห้องเช่ารายเดือนชั้นใต้ดินที่ทั้งมืดและหนาวเย็น ดังนั้นจึงไม่เคยเอาเงินที่หาได้ไปลงทุนที่บ้านเลยสักครั้งเพราะมัวแต่ยุ่งอยู่กับการใช้เงินเพื่อปรนเปรอความสุขให้ตัวเอง ทุกวันผมจะต้องเตร็ดเตร่

---

¹ หรือ CSAT (College Scholastic Ability Test) คือ การทดสอบความสามารถด้านการศึกษาเพื่อเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยของประเทศเกาหลีใต้ ซึ่งจะจัดสอบปีละหนึ่งครั้งในช่วงเดือนพฤศจิกายน โดย Korea Institute of Curriculum and Evaluation (KICE)

ไปตามบาร์กับร้านเหล้าหุเพื่อเฟลิดเฟลินกับเหล้านคราแพงด้วยความหลงผิดว่าตัวเองเป็นคนที่สุดยอด

คนเดียวที่ผมยอมมอบเงินให้คือมยองชินที่เป็นแฟนเก่าของผม เขาถูกไล่ออกจากโรงเรียนตอนชั้นมัธยมปลายเหมือนกับผม เป็นผู้ชายที่หน้าตาสวยจนถ้าบอกว่าเป็นผู้หญิงก็คงเชื่อ เขาช่วยเปิดโลกทำให้ผมรู้ว่าตัวเองสามารถหลับนอนกับผู้ชายได้ การที่เขาเป็นคนหึงๆ และเอาแต่ตามหลังผมต้อยๆ เหมือนลูกสุนัขกลับปลุกสัญชาตญาณในการปกป้องของผม

ผมสามารถปลดปล่อยความต้องการได้ทุกเมื่อโดยไม่ต้องคอยพะวงว่าเขาจะท้อง ตอนแรกเราก็เริ่มต้นกันด้วยเรื่องนั้น แต่หลังจากอยู่กับหมอนั้นเกินหนึ่งปี ผมก็หลังคิดว่าเขาเป็นแฟนตัวเองตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ แล้วถึงมารู้ทีหลังว่าคิดไปเองเพียงฝ่ายเดียว ไมลี ชีวิตในตอนนั้นก็แค่การล้าลุ่มตัวผิดทั้งหมดและผมไม่มีอะไรจะพูดถึงเขาอีกแล้วละ

อาจเป็นเพราะรูปร่างหน้าตาที่โดดเด่นทำให้เขาอยากเป็นดารา เขาจึงใช้เงินที่ผมให้ไปเรียนตามสถาบันอย่างขยันขันแข็งแล้วก็ไปด้อมๆ มองๆ ตามเอเจนซีดารา ผมก็สงสัยบ้างว่าคนที่สงบเสียงอย่างเขาจะแสดงได้จริงหรือ แต่ก็ไม่ได้สนใจอะไรมากมาย เพราะต้องคอยปลอบเขาที่ห่อเหี่ยวใจเวลาถูกเอเจนซีลืบแปดมงกุฎหลอกเชิดเงินไปจนหมด

จากนั้นเวลาก็ล่วงเลยผ่านไปอีกหนึ่งปีจนเข้าสู่ช่วงต้นฤดูร้อน ขณะที่เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันที่เข้ามหาวิทยาลัยและสนุกกับชีวิตนักศึกษาปีสองผมก็ยังคงหาเงินด้วยการข่มขู่คนอื่น แต่น่าแปลกที่วันนั้นดวงไม่ค่อยดีตั้งแต่เช้า

ปกติมยองชินมักจะถูกเอเจนซีหลอกและกลับมาร้องไห้ร้องให้ แต่วันนั้นเขากลับทำท่าตื่นเต้นพร้อมกับบอกว่าเอเจนซีที่ไปหาเมื่อไม่กี่วันก่อนเป็นเอเจนซีของแท่แน่นอน...แม้จะคิดว่าเดี๋ยวก็คงเจอพวกต้มตุ๋นอีกนั่นแหละ แต่พอเห็นใบหน้าที่ตื่นเต้นของเขาเกิดอารมณ์เสียขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ตอนนั้นผมที่ตื่นสายเพราะดื่มเหล้าจนถึงกลางดึกกำลังจะออกจากบ้านไปสำนักงานของบริษัทปล่อยเงินกู้ ทว่ากลับเห็นใครบางคนที่รอผมอยู่แถวนั้นเข้าพอดี

“พี่”

ผมหันกลับไปตามเสียงเรียกที่คุ้นเคย และเห็นน้องชายที่เจอเมื่อตอน
กลับบ้านช่วงเดือนก่อนกำลังยืนอยู่ในชุดนักเรียนมัธยมต้นที่ขนาดไม่พอดีตัว

“มีอะไร”

เขาคอร์อยู่วิ่งโรงเรียนแท้ๆ แล้วทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ในเวลานี้ล่ะ พอผม
หันตาพร้อมเดินเข้าไปใกล้ เด็กชายตัวผอมแห้งก็เปิดปากบอกห้วนๆ

“แม่ป่วย”

“แล้วยังไง”

“...”

“ที่มองฉันนี่คือต้องการอะไร”

“...เงิน ขอเงินค่ารักษาแม่หน่อย”

น้องคงฝันใจมากที่ต้องพูดคำนั้นออกมาจึงเม้มปากแน่นตันที่ที่เอ๋ย
ธุระเสร็จ ผมล้วงกระเป๋าเงินออกมาอย่างไม่ปิดบังความหงุดหงิดก่อน
เปิดกระเป๋าแล้วนับเงิน

“เอาเท่าไร”

“ให้ได้เท่าไรล่ะ”

มือที่กำลังหยิบธนบัตรหมื่นอนทั้งหมดในกระเป๋าปล้นสะกิดค้าง แล้ว
ถามสิ่งที่ควรจะถามตั้งแต่แรกออกไป

“ป่วยเป็นอะไร”

“...ไม่รู้ จู่ๆ ก็ล้มป่วย ได้ยินว่าต้องผ่าตัดอะไรสักอย่าง”

น่ารำคาญเป็นบ้า ผมนึกถึงแม่ที่ป่วยออดๆ แอดๆ อยู่ตลอดเวลาเพราะ
ทำงานไม่เคยหยุดพักเลยสักวัน ก่อนจะหยิบเช็คกับธนบัตรหมื่นอนทั้งหมด
ที่มีออกมาจากกระเป๋า

“เอ้า”

น้องชายรับเงินไปนับซ้ำๆ ก่อนจะถามเสียงแข็งอีกรอบ

“ขอเพิ่มได้ไหม”

“ค่ารักษาพยาบาลมันเท่าไร”

“สี่ล้านสองแสนอน”

“...ว่าไงนะ”

ปวญหนักขนาดไหนกันแน่...พอมองตาน้องชายที่ไม่รู้ว่าตัวโตขนาดนี้ ตั้งแต่เมื่อไรก็เอ่ยคำถามถัดไปไม่ออก หมอนั้นทำอย่างกับขอยืมเงินจากคนแปลกหน้าที่ไม่ใช่ครอบครัว คล้ายต้องการจะบอกว่าไม่อยากข้องเกี่ยวกับ

“ขอเพิ่มได้ไหม เดี่ยวคืนให้วันหลัง”

จะหามาใช้คืนฉันยังไถ่ละ ผมกลืนคำพูดที่เกือบจะโพล่งออกไปพลาง มองนาฬิกา

“ค่อยแวะมาตอนบ่ายอีกทีก็แล้วกัน ฉันจะไปเก็บเงินของวันนี้ก่อน ถึงจะได้ไม่ครบแต่ก็น่าจะให้ได้สักครึ่งหนึ่งละนะ”

ตอนนั้นน้องชายถึงได้ผงกศีรษะให้หนึ่งทีก่อนจะหมุนตัวกลับไป ทั้งอย่างนั้น ผมมองอีกฝ่ายที่เดินหายลับตาไป ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าเด็กนั้น มายืนรอเพื่อขอความช่วยเหลือทั้งๆที่ไม่อยากทำนานก็ชั่วโง่แล้วก็ไม่รู้

วันนั้นผมอารมณ์ไม่ดีตลอดทั้งวัน ลูกหนี้ที่ต้องไปเก็บเงินในวันนี้เป็นคู่สามีภรรยาที่ทางเดินที่เปิดร้านอาหารริมทาง อายุน่าจะประมาณสี่สิบกลางๆ ถึงปลาย ส่วนลูกชายก็ประมาณสองขวบ ได้ยินว่าลูกมีปัญหาอะไรสักอย่าง ที่เขาก็เลยต้องกู้เงินเพื่อใช้เป็นค่าผ่าตัด คู่สามีภรรยาเลี้ยงดูลูกชายอย่างประคบประหงมเพราะเป็นลูกคนเดียวที่ได้มาตอนอายุเยอะแล้ว แต่ก็เพราะเด็กคนนี้จึงต้องเอาเงินที่หามาได้ในแต่ละเดือนไปใช้หนี้จนหมด

ถึงอย่างนั้นคนเราก็ต้องใช้เงินประทั้งชีวิต พวกเขาจึงไม่ได้จ่ายดอกเบี้ยมาร่วมสามเดือนแล้ว ครั้งนี้ผมมาหาคู่สามีภรรยาเป็นครั้งที่สี่ ถึงที่ผ่านมาจะเคยรูดเงินจากพวกเขาจนหมดตัว แต่วันนี้จะไม่มีการโอนอ่อนผ่อนปรนเป็นอันขาดเพราะผมก็ต้องการเงินเหมือนกัน ดังนั้นจึงจึงวิธีการที่ปกติไม่ค่อยได้ใช้ออกมา

“เฮ้อก! ทะ...ทำอะไรนะครับ!”

สามีตะโกนด้วยใบหน้าซีดเผือด ในขณะที่ภรรยาซึ่งอยู่ด้านข้างกำลัง

ทรุดตัวร้องไห้

“คุณ ทะ...ทำอะไรเนีย! ะ...รีบเก็บมิดไปเถอะครับ!”

สามีเกือบจะยืนทรงตัวไม่อยู่ตามภรรยา แต่เพราะเป็นผู้ชายจึงพยายามก้าวออกมาข้างหน้า ทว่าผมกลับกระซากตัวเด็กที่ร้องไห้จ้าไปซึ่ง ๆ หน้า แล้วเอามิดสั้นคมกริบจ่อที่คอ

“เง...เง...!”

ผมจับร่างเล็ก ๆ ที่ดิ้นรนและร้องไห้เสียงดังจนตัวเด็กเป็นรอยแดง กระทั่งคมมิดจ่ออยู่ตรงผิวเนื้อของเด็ก ชายคนนั้นถึงได้ยอมคุกเข่าลง

“ได้โปรด ปลอยลูกผมไปเถอะครับ...ผมขอร้องไห้ปลอยตัวเด็กไปเถอะ ผมยอมให้คุณทุกอย่างแล้ว จะเอาอะไรก็เอาไปเลย...”

พอได้ยินเสียงสะอึกสะอื้นผมก็แค้นหัวเราะแล้วเรียกร้องของสิ่งหนึ่ง

“ไปเอาสัญญาเข้าบ้านรายเดือนมา แล้วติดต๋อไปขอเงินมัดจำคืนจากเจ้าของบ้านเดี๋ยวนี้”

ผู้ชายคนนั้นแงะหน้าขึ้นด้วยความตกใจ

“ละ...แล้วจะให้พวกเราไปอยู่ที่ไหน...”

“เง...!”

ผม نابโม่ มิดลงบนผิวเนื้อที่บอบบาง ความเย็นของม้นทำให้เด็กตกใจจนสะดุ้งและพยายามบิดตัวหนี คมมิดจึงบาดถูกเนื้อเบา ๆ จนเกิดเป็นเส้นบาง ๆ ขนาดเท่าด้ายสีแดง ชายคนนั้นเรียกชื่อเด็กพลางยื่นมือที่สั่นเทาออกมา

“พะ...ผมยอมแล้ว! ได้โปรดอย่าทำอะไรลูกผมเลย!”

สามีลุกโซเซไปหยิบสัญญาเข้าบ้านจากที่ซ่อนตรงไหนสักแห่ง ผมตรวจดูจำนวนเงินในสัญญาก่อนเป็นอันดับแรก ครบครันนี้ค้ำค่าเช่ามาหลายเดือนแล้วจึงขอมัดจำคืนได้แค่ครึ่งเดียว แม่เงี้ย แต่อย่างน้อยก็เอาเงินนี้ไปให้น้องชายก่อนได้แหละ

หลังจากฟังอีกฝ่ายเปิดสปีกเกอร์โฟนคุยกับเจ้าของบ้าน ผมก็ปลอยตัวเด็กที่สติแตกจนสลบลงกับพื้น แล้วแม่ของเด็กก็ปรี๋เข้ามาทอดลูกพร้อมกับปลอยโฮ ผมที่สวมรองเท้าเข้ามาในบ้านกำลังจะหันหลังเปิดประตู

เพื่อเดินออกไป ก็ได้ยินเสียงดังมาจากด้านหลังซะก่อน

“แก...”

แม้เสียงร้องไห้ของภรรยาจะดังก้องไปทั่วห้องเช่าเดี่ยวแคบ ๆ นี้ แต่ผมกลับได้ยินเสียงท่มต่ำของสามีได้อย่างชัดเจน บางทีอาจเพราะเห็นความโกรธเกรี้ยวที่อัดแน่นอยู่ในดวงตาของเขาก็เป็นได้

“...แกจะต้องถูกสวรรค์ลงทัณฑ์”

“สวรรค์ลงทัณฑ์เหรอ เฮอะ ถ้ามีของแบบนี้จริง คนชั่วคงตายหมดโลกแล้ว ไอ่จงเอ๊ย”

เสียงสะอึกสะอื้นของภร่ายังคงดังไล่หลังในขณะที่ผมหัวเราะเยาะเย้ยแล้วบิดประตูเดินออกมา

ผมไปเก็บเงินอีกสองสามที่ก่อนกลับบ้านอย่างอึดอัดยืดยาด ซึ่งถ้าสามารถย่อนเวลาได้ผมก็อยากกลับไปในช่วงเวลานั้นที่สุด ตัวผมในตอนนั้นคิดแต่จะเอาเงินที่หามาได้ไปให้น้องแล้วกลับบ้านไปนัวเนียกับมยองชินสักพัก เพราะมีเพียงร่างกายของเขาก็จะทำให้ผมรู้สึกดีจนสามารถผ่อนคลายอารมณ์ที่คั่งค้างมาตั้งแต่เช้าได้ ขณะที่กำลังคิดถึงเรื่องอย่างว่าในหัวก็เห็นน้องชายยืนอยู่ที่เดิมเหมือนตอนที่เจอเมื่อช่วงสาย น้องชายมองผมด้วยใบหน้าที่บึ้งตึงราวกับมองคนแปลกหน้า

“พี่ ทำไมถึงเพิ่งมาเอาป่านี่ล่ะ”

เขาคงยืนรออยู่ตรงนั้นมาพักใหญ่ ๆ ถึงได้โพล่งถามแบบนี้ออกมา ทำเอาผมที่กำลังจะล้วงเงินออกจากกระเป๋าต้องขมวดคิ้ว ไ้อ้เด็กสามขวดยังกล้ามาถามว่าทำไมเพิ่งมาด้วยสีหน้าแบบนี้อีก ผมเริ่มหงุดหงิดที่ต้องให้เงินเขา ปกติคนเลวตร้อนอย่างผมคงต้องได้ต๋อยสักหมัดแล้ว แต่พอคิดว่ารีบให้เงินแล้วรีบกลับบ้านดีกว่าก็เลยหยิบซองใส่เงินออกมาแล้วเดินเข้าไปหา

“ได้ไม่ครบแต่เอาไปก่อนแล้วกัน พรุ่งนี้จะไปหาอีก...”

ผมตั้งใจจะพูดว่าถ้าให้ได้ก็จะให้ แต่สีหน้าของน้องชายดูแปลก ๆ ไม่

เขาไม่ได้มองผม แต่จ้องไปที่ด้านหลังของผมด้วยแวตาดิ้นตลกใจ เลี้ยววินาทีที่คิดว่าเกิดอะไรขึ้นและกำลังจะหันกลับไป บางอย่างก็เฉียดผ่านตัวผมไปอย่างรวดเร็ว หลังได้ยินเสียงร้องครวญครางถึงได้รู้ว่ามีคนวิ่งพรวดออกมา “อีก...!”

พอหมุนตัวกลับไปก็เห็นภาพหนึ่งปรากฏชัดอยู่ตรงหน้า เป็นน้องชายที่เบิกตาโพลงอ้าปากค้าง และตัวแข็งทื่อด้วยความหวาดกลัว ใครบางคนกำลังล็อกตัวน้องของผมไว้พลางจ้วงมิดแทงท้องของเขา เมื่อคนคนนั้นหันกลับมา ผมจึงเห็นว่าเป็นพ่อของเด็กคนนั้น อีกฝ่ายสบตาผมก่อนกระซิบด้วยความคั่งแค้น

“นี่แหละ สวรรค์ลงทัณฑ์!”

ผมจำเรื่องราวหลังจากนั้นได้ไม่ละเอียดนัก นึกออกแค่พอได้สติในตอนกลางดึกก็เห็นร่างของน้องชายนอนตายจมกองเลือดสีแดงฉานแล้ว ผมจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่ากลับถึงบ้านได้อย่างไร คงเคยได้ยินใครบางคนกล่าวเอาไว้ว่าโชคร้ายไม่ได้มาคนเดียวใช่ไหม

ตอนกลับถึงบ้านแล้วเปิดประตูเข้าไปก็เจอกับสภาพห้องที่เลอะเทอะกับข้าวของเครื่องใช้กระเจายเกลื่อน เงินสิบล้านวนที่ทวงหนี้มาได้และต้องเอาไปให้ที่สำนักงานกู้ยืมตราหน้าไปแล้ว พ่อเจ้าของห้องเช่ามาเจอที่หลังก็บอกว่าจะยึดเงินมัดจำ และให้ผมรีบเก็บข้าวของออกไปเดี๋ยวนี้

ตอนนั้นผมถึงได้รู้ตัวว่าถูกมอมยอนซินหักหลังเข้าให้แล้ว ถ้าโชคร้ายจบลงแค่นั้นก็คงดี แต่ผมยังเหลือแม่ที่เป็นสาเหตุให้น้องชายต้องมาเยี่ยมเงินค่ารักษาพยาบาลจากผมอยู่ สองวันหลังจากน้องตาย ผมก็ไปหาแม่ที่โรงพยาบาล แต่สิ่งที่รอผมอยู่ก็คือหมอวินิจฉัยว่าแม่อยู่ในสภาวะสมองตาย เพราะการผ่าตัด

ช่วงนั้นผมรับมือกับสถานการณ์ที่ประเดประดังเข้ามากะทันหันไม่ไหว ผมไม่รู้ว่าทุกอย่างกลายเป็นแบบนี้ไปได้อย่างไร และทำไมถึงพังครืนลง

รวดเดียวแบบนี้ แล้วหมอก็ถามผมอย่างขัดถ้อยขัดคำซึ่งเหมือนจะเป็นประโยคแรกที่ผมได้ยินในช่วงสองสามวันมานี้

“แม่คุณยังมีชีวิตอยู่เพราะพึ่งเครื่องช่วยหายใจ แต่ท่านคงอยู่ได้อีกไม่นาน ถ้าญาติคนไข้เตรียมใจพร้อมแล้วก็ควรปล่อยคุณแม่ให้จากไปอย่างสงบ...”

“คุณกำลังจะบอกให้ผมตัดสินใจฆ่าแม่เหรอครับ”

ผมทำนองชายตายไปคนหนึ่งแล้ว ยังจะปล่อยให้แม่ตายอีกเหรอ ถึงตัวผมจะใช้ชีวิตเหลวแหลกอย่างไร แต่ในสถานการณ์ที่น้องชายตายไปแล้ว และแม่ก็กำลังจะตายต่อหน้าต่อตาแบบนี้ ทำให้ผมต้องตั้งสติเอาไว้ ถึงหมอบอกว่าแม่ได้แต่นอนเป็นเจ้าหญิงนิทรา ผมก็ยื่นกรานหนักแน่นที่จะยื้อชีวิตแม่ด้วยเครื่องมือราคาแพงนั้น หลังออกมาจากโรงพยาบาล ผมก็ไปที่บริษัทปล่อยเงินกู้ที่ทำงานอยู่เพื่อขอยืมเงินมาใช้ต่อชีวิตแม่

“แกละคืนเงินฉันยังงี้” ประธานถามก่อนยืมหยั้น

“ผมจะทำงานเป็นวัวเป็นควายแล้วหามาคืนให้ครับ”

ประธานอดเอ่ยออกมาไม่ได้

“ทุกคนที่มายืมเงินก็พูดแบบนี้กันทั้งนั้น แต่ไม่เห็นมีใครใช้คืนเลยสักคน แล้วแกละจะเป็นเหมือนคนพวกนั้นไหม ฉันเข้าใจ แต่ก็ให้ทำงานด้วยไม่ได้หรอกนะ เพราะฝากเงินตัวเองไว้กับลูกหนี้อย่างแกละไม่ได้”

“ผมจะทำงานอื่นแล้วหามาคืนแน่ ๆ ครับ”

“อืม ทุกคนก็พูดแบบนี้เหมือนกันหมดนั่นแหละ”

ประธานคงนึกสนุกก็เลยหยิบเงินสดเป็นฟ่อนออกมาจากตู้เซฟ

“รู้ใช้ไหมว่าถ้าหามาคืนไม่ได้จะเป็นยังงี้”

“ครับ”

“ชักน่าสนุกแล้วสิ แล้วฉันจะรอวันที่เด็กอย่างแกละมาคุกเข่าร้องให้อ่อนนวลขอให้ฉันไว้ชีวิตนะ”

ผมทิ้งเสียงหัวเราะที่ ๆ ของประธานไว้เบื้องหลังแล้วไปจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้แม่กับทางโรงพยาบาล จากนั้นก็กลับบ้านที่แท้จริงซึ่งไม่ได้กลับมา นานมาก ๆ ซึ่งเป็นห้องที่อยู่ชั้นใต้ดินที่แสงแดดส่องไม่ถึงและเหม็นอับ

การเดินเข้าไปในห้องแต่ละอย่างก้าวช่างหนักอึ้งราวกับเดินทวนกระแสน้ำ

น้องคงรีบร้อนออกไปก็เลยพับผ้าห่มอย่างลวกๆ ทั้งยังมีเสื้อผ้าหลายตัวที่ร่วงตกจากราวแขวน แม้จะมีร่องรอยคนอยู่อาศัย แต่ในสายตาผมดูเหมือนห้องนี้ถูกหยุดเวลาเอาไว้ และตัวผมก็เป็นแขกที่ไม่ได้รับเชิญท่ามกลางภาพที่ยังครบถ้วนสมบูรณ์เหล่านั้้น ทันใดนั้นสายตา ก็เหลือบไปเห็นไฟที่กะพริบอยู่ตรงหน้าจอคอมพิวเตอร์ พอขยับเมาส์ก็เห็นหน้าจอที่ยังไม่ได้ปิดสว่างวาบขึ้นมา ผมขมวดคิ้วพลางพึมพำกับตัวเอง

“หมอนั่น...ออกไปโดยไม่ปิดคอมพิวเตอร์ด้วยซ้ำ...”

ยังบ่นไม่ทันจบก็นึกขึ้นได้ว่า อ้อ จริงสิ น้องชายตายไปแล้ว

ผมลุกขึ้นแล้วค่อยๆ กวาดตามองไปทั่วห้อง ภายในห้องมีร่องรอยการใช้ชีวิตของน้องกับแม่อยู่ทุกหนทุกแห่ง ทั้งตำราเรียนชั้นมัธยมต้นและหนังสือบทเรียนเสริมที่เสียบไว้บนโต๊ะหนังสือ มียางลบผ่ำครึ่งวงทาบอยู่ด้านบน และตารางเรียนบนผนังที่เขียนด้วยลายมือของน้องชาย มันถูกเขียนด้วยดินสอสีหลากหลายสีจนดูสวยงามไม่สมกับเป็นเด็กผู้ชายเลย

มานึกดูแล้วผมจำได้ว่าเด็กนั้นเคยบอกว่าเรียนหนักด้วย พอกวาดตามองที่โต๊ะอีกรอบก็เห็นเครื่องสำอางตัวอย่างอัดแน่นอยู่ในตะกร้าพลาสติกใบเล็ก ๆ ทั้งชีวิตของแม่เคยใช้แค่เครื่องสำอางแถมฟรีขนาดเล็ก ๆ เท่านั้น แต่แม่อีกยังใช้อย่างประหยัดเฉพาะเวลาจะออกไปไหน ตะกร้าพลาสติกที่ผมเห็นมาตั้งแต่เด็กมีรอยแตกตรงกลาง ทั้งยังเก่าจนดูไม่ออกกว่าของเดิมเป็นสีอะไร

ผมยืนอยู่กลางห้องพลาจ้องมองที่จุดหนึ่งเป็นเวลานาน ข้าวของทุกอย่างในห้องยังคงวางอยู่ที่เดิมเพื่อรอให้เจ้าของกลับมาใช้ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ในที่สุดผมก็ตระหนักได้ว่าน้องชายตายไปแล้ว และแม่อีกกำลังจะตายในไม่ช้า ส่วนคนสงขวยอย่างผมกลับเป็นคนเดียวที่รอดชีวิต

คนที่ผมเคยคิดว่าเป็นเพื่อนลวนหันหลังให้กับสถานการณ์ในตอนนี้อย่างผม แต่ผมไม่เคียดแค้นพวกเขาหรอก อันที่จริงต้องเรียกว่าไม่มีเวลาไปรู้สึก

แบบนี้ถึงจะถูก ผมยังมีหนี้และต้องทำงานเยี่ยงวัวเยี่ยงควายตามที่พูดกับ
ประธานไว้เพื่อหาเงินมาใช้หนี้ ผมจึงเริ่มต้นทำงานอย่างจริงจังเป็นครั้งแรก
ทั้งส่งหนังสือพิมพ์ตอนเช้ามืด ต่อด้วยแพ็กของที่โรงงานตั้งแต่เช้าถึงเย็น
พอตกค่ำก็ใส่ชุดตลกๆ ไปยืนแจกใบปลิวที่ถนนย่านเรจรมย์

ผมทำงานแบบนี้โดยมีเวลานอนแค่วันละสามชั่วโมงนิดๆ และ
กินข้าวเพียงสองมื้อ หลังจากนั้นแม่ก็อยู่ต่อได้อีกสามเดือน การที่แม่อยู่ได้
ตั้งสามเดือนจากที่หมอเคยบอกว่าจะอดทนได้ไม่กี่สัปดาห์ คงเป็นเพราะ
คิดถึงลูกจนกระทั่งวาระสุดท้ายถึงได้พยายามอยู่ต่ออีกสักหน่อยเพื่อไม่ให้
ผมต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว

วันที่เอาเงินมัดจำค่าเช่าห้องของแม่ไปจ่ายค่ารักษาพยาบาลจนสุดท้าย
ผมก็ถึงแตกของจริง แต่ก็ยังไปยืนแจกใบปลิวที่ถนนย่านเรจรมย์เช่นเคย
ผมสวมหัวมาสคอตที่หายใจไม่ค่อยจะออกในคำคืนหนึ่งกลางฤดูร้อนเพื่อ
ยืนใบปลิวร้านคาราโอเกะเปิดใหม่ให้แก่ผู้คนที่สัญจรไปมา

ทั้งๆ ที่ผมเพิ่งจะเอาเก้าอี้กระดูกของแม่ไปลอยที่แม่น้ำ แต่เรื่องการ
พักผ่อนเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับผม

บางอย่างในหัวของผมหนึ่งวันไม่ยับเขยื้อนมาตั้งแต่เริ่มทำงานเมื่อสามเดือน
ก่อน และไม่รู้ว่ามีนทำให้ความรู้สึกเฉื่อยชาลงกว่าเดิมหรือเปล่า สามเดือน
ที่จ่ายค่ารักษาพยาบาลแพงๆ ก็เพราะหวังให้แม่มีชีวิตอยู่ต่อไม่ใช่เหรอ แต่พอ
แม่จากไปแล้ว ทำไมผมถึงไม่รู้สึกละเลยล่ะ ทว่าคำถามที่หนักขึ้นมาลอยๆ
กลับถูกความเหนื่อยล้าทับถมจนหายไปอย่างรวดเร็ว ผมต้องกลับไปโกดัง
ที่เช่าเอาไว้เพื่อนอนสักสองสามชั่วโมงก่อนออกไปส่งหนังสือพิมพ์ตั้งแต่เช้ามืด

แต่หลังจากเลิกงานตอนตีสอง ร่างกายที่ควรจะรีบกลับไปพักผ่อน
ดันไม่ยอมขยับ ผมที่อยู่ในชุดมาสคอตได้แต่นั่งเหม่อลอยอยู่ท้ายซอย
ของถนนย่านเรจรมย์ แล้วก็สังเกตเห็นอะไรแปลกๆ ก่อนจะได้ยินเสียง
คนทะเลาะกันจากที่โหนดักแห่ง นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยจนเป็นปกติ

ในย่านนี้ แต่หาได้ยากที่จะเป็นเสียงของคนปกติไม่ใช่เสียงของคนเมา ถึงอย่างนั้นก็ได้ดึงดูดความสนใจของผมจนกระทั่งคำพูดของใครบางคน ทำให้ผมขยับตัว

“แกจะต้องถูกสวรรค์ลงทัณฑ์!”

ลื่นเสียงแหบห้าวก็มีเสียงคนกำลังตะลุมบอนกันดังขึ้น ตามมาด้วยเสียงตบ โครม เพล้ง! ที่คล้ายสิ่งของกระทบโดนตัวคนและเป็นเสียงขูดแตกดังตืดๆ กัน ผมคุ้นเคยกับเสียงเหล่านี้มาก พอเดินเลี้ยวตรงหัวมุมก็เห็นภาพเหตุการณ์ที่ชายสี่คนกำลังรุมซ้อมชายคนหนึ่ง

ถึงชายคนนั้นจะเป็นฝ่ายตั้งรับ ทว่าสถานการณ์กลับสูสีทีเดียว สาเหตุที่ผมคิดว่าคนที่โดนรุมต่อสู้เก่งไม่ใช่เพราะเขาถูกรุมด้วยจำนวนคนที่เหนือกว่า เพราะถึงยังเฝ้าคนพวกนั้นก็อายุแค่ยี่สิบกว่าๆ เป็นแค่เด็กอันธพาลข้างบ้านที่เพิ่งไปเที่ยวไนต์คลับแล้วทำเป็นเก่งแค่นั้น

ถ้าเป็นผมก็สามารถจัดการเด็กพวกนั้นด้วยตัวคนเดียวได้อยู่แล้ว แต่ที่ตกใจเป็นเพราะชายคนนั้นกำลังต่อสู้ด้วยแขนข้างเดียว ส่วนแขนอีกข้างของเขาใส่เฟือกอยู่ ถึงอย่างนั้นก็ยิ่งอดสำหรับเผชิญหน้ากับชายสี่คนได้อย่างสบายๆ ด้วยใบหน้าที่ยเรียบนิ่ง ผมไม่รู้ว่สถานการณ์เป็นมาอย่างไร แต่เหมือนชายที่ใส่เฟือกจะเป็นฝ่ายชนะในที่สุด

หากไม่ถูกคำพูดนั้นกระตุ้นความสนใจ ผมคงไม่ใส่ใจตั้งแต่แรกหรอก เมื่อคิดแบบนั้นก็ตั้งใจจะหมุนตัวจากไป ทว่ากลับเห็นอันธพาลคนหนึ่งควักอะไรบางอย่างออกมาก่อน มันเป็นมีดสั้นที่ผมคุ้นเคยดี เมื่อเห็นชายคนหนึ่งกำลังกำมีดแบบที่ผมเคยใช้ เฝ้าของผมก็พลันขยับไปโดยไม่รู้ตัว พอได้สติอีกทีก็หลังจากที่ตัวเองเหวี่ยงมือออกไปแล้ว

“ฮ้าก!”

พลั๊ก!

พวกอันธพาลร้องเสียงหลงเพราะถูกผมบิดแขนจนมีดหล่น คงเพราะถูกหักแขนในพริบตา การต่อสู้จึงชะงักไป ก่อนที่ทุกสายตาส่งจะจับจ้องมาทางผมด้วยแวตาสับสนมึนงง

“แกเป็นใครวะ”

อันธพาลคนหนึ่งถามอย่างตลกใจ ผมเหลือบมองก่อนเหวี่ยงหมัด
กระแทกหน้าคนที่ยังร้องเสียงหลงอยู่ฝั่งตรงข้าม

โครม...

อีกฝ่ายล้มกลิ้งลงกับพื้นเสียงดังสนั่น พวกอันธพาลอีกสามคนรีบวิ่ง
ไปหาเพื่อนก่อนจ้องผมตาเขม็ง

“เซียเอ๊ย แกเป็นพวกเดียวกับมันเหรวะ”

ผมส่ายหน้าโดยไม่แม้แต่จะมองคนที่โดนหมายหัว แต่อันธพาลคนนั้น
กลับเดินผางด้วยสีหน้าไม่เชื่อ

“ไอ้พวกกระจอก! ลอบทำร้ายจากข้างหลัง! ป้อดวะ...”

แล้วสี่รุมหนึ่งนี่เก่งกล้าสามารถมากหรือไง

พวกอันธพาลนำสมเพชตะโกนลั่นก่อนหามเพื่อนที่กองอยู่บนพื้นขึ้นหลัง
แล้วรีบวิ่งหนีไป ขนาดสี่รุมหนึ่งยังแพ้เลย ถ้ารวมผมเข้าไปด้วยก็คงจบเห่
ผมมองพวกนั้นวิ่งหนีไปก่อนจะหันหลังกลับเพราะอยากกลับไปพักผ่อน
เต็มแก่แล้ว ตอนที่ผมกำลังจะก้าวขาเตรียมเดินจากไปนั่นเอง คนที่เหลืออยู่
ก็วิ่งผมเอาไว้เสียก่อน

“เฮ้ กระต่าย”

กระต่ายเหว ผมหันไปมองด้วยความสงสัย แล้วตอนนั้นเองถึงเพิ่ง
รู้ตัวว่ายังอยู่ในชุดมาสคอต เพราะแบบนี้พวกนักเลงนั้นเลยทำหน้าที่เหว
ตอนเห็นผมลื่นะ ผมนึกถึงพวกที่วิ่งหนีไปก่อนจะได้ยินเสียงเนือๆ เอ๋ขึ้น

“นายจะรับผิดชอบยังงัย”

เขาคาบพู่หัตถ์ที่ไม่รู้ว่าหยิบออกมาตอนไหนไว้ในปากแล้วพูดเสริมพร้อม
แวตตาที่ดูเหนื่อยหน่าย

“นายทำให้พวกที่ฉันตั้งใจจะเล่นสนุกด้วยหนีไปหมดแล้วเนี่ย”

“...”

“ฉันถามอยู่นะ นายคาราโอเกะชิฮาวาจา”

เขาก่อนชื่อร้านคาราโอเกะที่ติดอยู่บนชุดมาสคอตด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
ถ้าคนอื่นพูดคำนั้นก็คงหลุดขาออกมาแล้ว แต่ความเย็นชาในน้ำเสียงกลับ
เสียดแทงจนทำให้บรรยากาศตึงเครียด ผมจึงหันไปมองคนคนนั้นตรงๆ

“แล้วจะเอาอย่างไร”

“นายต้องทำให้ฉันสนุกแทนแล้วละ”

เขาอายุเท่าไรกันนะ ดูเหมือนว่าน่าจะยี่สิบปลายๆ แต่สายตาคุณนั้นทำให้คาดเดายากไม่ค่อยได้ ตอนผมทำงานในบริษัทปล่อยเงินกู้ก็เห็นสายตาของพวกเขาประหลาดๆ ในวงการเป็นแบบนี้กัน เป็นสายตาแบบคนเหลี่ยมจัดที่ไม่เคยห้วนไหวต่อคำพูดใดๆ ดังนั้นเมื่อน้ำเสียงของเขาจะฟังดูสบายๆ ยังไงก็ต้องตั้งป้อมระแวงระวังไว้ก่อน

แม้ผมจะเป็นคนโหดเหี้ยม แต่การทำงานกลับทำให้ผมตระหนักได้ว่าในโลกนี้มีคนที่โหดยิ่งกว่าและไม่ควรคบค้าสมาคมกับพวกที่มีสายตาแบบนี้ ผมหลุบตามองเปลือกของอีกฝ่าย เขาสูงพอมๆ กับคนที่ผมเคยปรี๊ดเข้าไปเพื่อจะเอาชนะด้วย ถ้าเจอกันเมื่อหนึ่งปีก่อนผมอาจจะทะเล่อทะล่ากระโจนใส่เขาอย่างเอาเป็นเอาตายไปแล้ว ไม่น่า ตอนนี้อีกฝ่ายใช้แขนได้ข้างเดียว เพราะงั้นก็น่าจะสู้ได้แบบสูสีล่ะนะ

การต่อสู้ไม่ใช่เรื่องยากเพราะมันเป็นทักษะเดียวที่ร่างกายของผมคุ้นเคย แต่วันนั้นผมไม่อยากทำแล้ว ถ้าต้องต่อสู้ในวันที่อดอันตันใจแบบวันนี้คงจะอึดอัดใจหนักกว่าเดิมแน่ๆ พอเห็นผมไม่ตอบโต้เขาคงทักท้วงเอาเองว่าผมไม่อยากสู้ ก็เลยโยนบุหรีที่เพิ่งสูบไปนิดหน่อยลงพื้นแล้วเหยียดยิ้ม

“ถ้านายไม่ชอบก็คงต้องบังคับให้มาเล่นสนุกด้วยแล้วละ”

ผมมองเขาที่ก้าวเข้ามาใกล้แล้วโพล่งคำที่แม้แต่ตัวเองยังไม่เข้าใจออกไป

“คุณนอนกับผู้ชายได้ไหม”

เขาชะงักก็ไปชั่วอึดใจหนึ่ง หลังจากที่เขาเข้าใจความหมายนั้นก็ยิ้มผ่านดวงตาเป็นครั้งแรก ตามด้วยเสียงเนือๆ ของเขาที่ลอดเข้ามาในหู

“ถ้าฉันเป็นฝ่ายทำนะ”

ผมถอดเฉพาะท่อนล่างแล้วขึ้นคร่อมผู้ชายคนนั้นโดยสวมหัวมาสคอตเอาไว้ตลอดเวลา แม้สภาพหัวโตๆ ที่เหมือนลูกอมจูปี้ปัสจะดูน่าขัน แต่ทั้งผม

และชายที่ใส่เสื้อกลับไม่มีใครขำเลยสักคน ผมขำไม่ออกเพราะเป็นฝ่ายรับครั้งแรกในชีวิต แถมตอนที่พยายามฝืนกดตัวเองลงไปก็ทำให้ตรงนั้นฉีกขาดจนข้างขาฉีกพับๆ ชายคนนั้นจึงบอกให้ผม ‘ค่อยๆ ทำ’ ราวกับกำลังแนะนำจากใจจริง

มันเป็นการมีเพศสัมพันธ์ที่แปลกประหลาดมาก เพราะหลังจากถอดเสื้อผ้าออกก็สอดใส่เข้ามาทันทีโดยไม่แม้แต่จะเล้าโลม จึงมีเพียงความเจ็บปวดและเลือด ส่วนน้องชายของผมก็ไม่แข็งเลยด้วยซ้ำ จึงได้แต่หวังให้มันจบไวๆ ถึงอย่างนั้นก็ได้ห้ามปรามชายที่โยกเอวสวนขึ้นมาจากข้างล่าง

ผมไม่รู้ว่ส่วนนั้นของเขาแข็งเพราะอะไร แต่เพื่อป้องกันไม่ให้ผมหนีเขาจึงใช้มือข้างที่ไม่ได้ใส่เสื้อจับเอวผมเอาไว้ แล้วกระแทกสวนใส่ผมที่เจ็บจนยับตัวไม่ได้ อย่างหนักหน่วงไร้ความปราณีอยู่นานโดยไม่สนใจว่าเลือดจะไหลออกมาหรือไม่ ความเจ็บปวดกับความเหนียวล้าทำให้สติของผมล่องลอยด้วยความสับสนแทบตลอดเวลา

ตอนที่ชายคนนั้นหลั่งในตัวผมเป็นครั้งสุดท้าย ผมก็พลันตระหนักได้ถึงบางสิ่ง เพราะเมื่อครู่แม้ว่าแต่หายใจหอบเลยไม่รู้ว่ตัวเองกำลังร้องให้อยู่ เพิ่งมารู้สึกว่ไปไหนเต็มไปด้วยน้ำตาและน้ำมูกก็ตอนพ่นลมหายใจร้อนๆ ได้หัวมาสคอต ผมวางมือบนหน้าท้องของชายที่หยุดเคลื่อนไหวเพื่อพุงร่างกายท่อนบน แล้วร้องให้ทั้งอย่างนั้นอยู่พักใหญ่

บางทีผมอาจจะต้องการความอบอุ่น แต่ตัวผมที่สมควรถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ไม่อาจรับไ้ได้นั้นได้อย่างเต็มที่ ถ้าจำคำตอบแทนด้วยความเจ็บปวดจากเช็กราวยี่สิบนาทีก็ว่าไปอย่าง เพราะแบบนั้นผมก็เลยร้องไห้ละมั้ง ผมยังคงโอบรัดตัวตนของชายคนนั้นไว้แล้วก็ร้องให้อยู่แบบนั้น พอเงยหน้าขึ้นก็สบตาเข้ากับเขาที่มองมาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

“ถ้านายร้องให้เสร็จแล้วก็ถอดหัวมาสคอตออกสิ”

เหมือนมีพลังบางอย่างอยู่ในคำสั่งที่พูดออกมาแบบสบายๆ ผมจะถอดมันออกทั้งอย่างนั้นก็ได้ แต่ก็ยังอุตส่าห์ขยับเอวลูกลอกออกจากตัวเขา ความรู้สึกตอนที่แกนกายซึ่งฝังลึกอยู่ถอนพรวดออกไปนั้นค่อนข้างชัดเจน และหยาดน้ำส้ขาวชุ่มที่อีกฝ่ายปลดปล่อยเอาไว้ก็ไหลตามออกมา ผม

สวมกางเกงกลับโดยไม่ได้นั่งใจมัน พออีกฝ่ายเห็นว่าผมทำท่าจะจากไปในสภาพแบบนั้น ก็เลยยันตัวขึ้นก่อนส่งสายตาลูมเครือมาไว้

“นี่ กระต่าย ถ้าอยากให้คนเขาเอ็นดูก็ว่าง่ายๆ หน่อยสิ”

ผมฟังคำขู่ที่เนบนาบนั้นขณะเดินเข้าไปหา แล้วเอ่ยถามต่อหน้าเขาที่นั่งเงยหน้ามองผมอยู่

“โลกนี้มีสิ่งที่เรียกว่าสวรรค์ลงทัณฑ์ไหม”

“ไม่มี”

ผมพยักหน้าช้าๆ ให้กับคำตอบที่สวนกลับมาทันที

“ใช่ ไม่มีสวรรค์ลงทัณฑ์หรอก”

ความจริงคือไม่ว่าคนคนนั้นจะสมควรถูกลงทัณฑ์หรือไม่ ก็ยังคงใช้ชีวิตสุขสบายขณะทำเรื่องเลวทรามต่อไป ใช่แล้ว ผมไม่ได้ถูกลงโทษหรอก แต่ได้รับผลในสิ่งที่ตัวเองก่อไว้ต่างหาก สวรรค์ลงทัณฑ์อาจจะเป็นข้ออ้างที่ฟุ่มเฟือยสำหรับผมก็ได้ ผมแค่พยายามโยนบาปของตัวเองให้กับสวรรค์ที่ไม่มีจริง ผมไม่จำเป็นต้องโทษนู่นโทษนี่ว่าตัวเองโง่คร้ายเลยต้องมาอยู่ในสภาพแบบนี้ ตอนนั้นเองเสียงน้อยๆ ของอีกคนก็ดังขึ้น

“แต่มีกฎแห่งกรรมอยู่นะ”

“...”

“เพราะงั้นโลกเลยน่าสนใจมากยิ่งขึ้น”

ลักยิ้มเล็กๆ ผุดขึ้นตรงมุมปากที่กำลังเหยียดยิ้มของเขา ผมรู้สึกว้าว ภาพนั้นช่างน่ารักและไม่เข้ากันเลย หลังจากที่ผมยื่นมือออกไปนั่นเอง...

“อีก!”

ชายคนนั้นจับแขนที่ใส่เสื้อแล้วสูดหายใจเข้าพร้อมกับงอตัว ดูจากมือที่อยู่นอกเสื้อครึ่งหนึ่งบวมและมีร่องรอยฟกช้ำสีแดงเข้มแล้วท่าทางคงเพิ่งบาดเจ็บได้ไม่นาน มาถูกผมบิดมือแบบนั้นน่าจะใช้เวลาเข้าเฝือกนานขึ้นกว่าเดิมแน่เลยละ ถึงจะรู้สึกผิดที่ไม่มีเวลาเล่นสนุกกับเขาต่อ แต่ก็หิบบูดมาสคอตบนพื้นมาพาดที่แขนแล้วล้วงเงินในกระเป๋ากางเกงออกมา ผมหยิบเงินสองหมื่นอนที่เป็นค่าแรงจากการใส่ชุดมาสคอตกระต่ายแจกใบปลิว ก่อนจะโยนมันไปตรงหน้าเขาแล้วพูดเสริม

“ค่าตอบแทนที่มาเล่นด้วยกัน”

การหลับนอนกับผู้ชายที่ซื้อด้วยเงินสองหมื่นนั้นมีผลพวงใหญ่กว่าที่คิด ผมจำได้ว่าลำบากอยู่เกือบสัปดาห์ และเพราะเลือดที่ไม่รู้ว่ามันเป็นชนิดอะไรตายในวันนั้นก็อาจจะเป็นเลือดของนักเลง...ทำให้ผมถูกไล่ออกจากงานทันทีในวันรุ่งขึ้นและไม่ต้องสวมชุดกระต่ายอีกต่อไป

ผมหางานพาร์ทไทม์กะดึกที่ไซต์ก่อสร้างถนนแทน แล้วหนึ่งวันของผมก็กลับไปยุ่งตัวเป็นเกลียวด้วยการหาเงินเยี่ยงวัวเยี่ยงควายตลอดทั้งวัน แล่อดทนให้ผ่านไปแต่ละวันก็ล้าลื่นผื่นทนพอแล้ว มาคิดดูตอนนี้มันน่าจะเป็นช่วงเวลาที่ผมกัดฟันทำบางสิ่งให้ลุล่วงได้ยาวนานที่สุดในชีวิตแล้วละมัง

แล้วเวลาก็ผ่านไปสี่ปีครึ่งทั้งอย่างนั้น ยอดหนี้เบ็ดเสร็จสามร้อยห้าสิบสามล้านสองแสนเจ็ดหมื่นเจ็ดพันสามร้อยหกสิบวอน ผมใช้มันคืนทั้งหมดในปีที่ยี่สิบห้าของผมโดยที่เงินต้นไม่ถึงยี่สิบล้านวอนด้วยซ้ำ ตอนที่ถือเงินก้อนสุดท้ายไปหาประธาน เขาก็ยิ้มหยันแล้วชมเชยว่าแหมมีคนอย่างผมก็หากินกับอาชีพนี้ได้บุญ โดยมิวายพูดเสริมเกมก่อนขอตผม

“ถ้ามีเรื่องต้องใช้เงินก็มาอีกละ”

ผมกำลังจะออกไปโดยไม่ตอบอะไร แต่เขาก็เรียกผมเหมือนเพิ่งนึกบางอย่างออก

“อ้อ นายไปยืมเงินที่อื่นนอกจากฉันด้วยหรือเปล่า”

“เปล่าครับ”

“งั้นเหอ อิม เหมือนช่วงนี้มีคนตามหานายอยู่นะ บริษัทจัดงานที่ฉันเคยแนะนำให้ตอนนายเริ่มใช้หนี้ครั้งแรกก็ติดต่อมาด้วย เกิดอุบัติเหตุอะไรระหว่างทำงานนั้นหรือเปล่า”

ตั้งแต่เริ่มใช้หนี้ครั้งแรกมันก็ผ่านมาห้าปีแล้ว ตอนนั้นผมทำงานอะไรที่เสี่ยงเกิดอุบัติเหตุด้วยเหอ งานที่ได้จากที่ที่ประธานแนะนำให้ก็แ่งงานสวมชุดมาสคอตแจกใบปลิวนั่นแหละ

“ไม่มีครับ”

พอตอบห้วนๆ เขาก็เอียงคอพร้อมกับส่งเสียง ‘ฮึ่ม’

“ฉันก็นึกว่านายรีบร้อนหาเงินจนไปก่อเรื่องอะไรไว้ซะอีก ก็เลยบอกไปก่อนว่าไม่รู้จักนายนะ”

เขาจ้องผมเขม็งราวกับคาดหวังคำขอบคุณ ผมหมดธุระแล้วก็เลยหมุนตัวกลับตื้อๆ ก่อนเขาจะเรียกผมอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่จริงจังแปลกๆ

“นี่ ไม่อยากมาทำงานให้ฉันอีกครึ่งเหร่อ”

“ไม่เอาครับ”

“...นายเปลี่ยนไปจริง ๆ ด้วยสินะ”

หลังจากนั้นผมก็ได้ยินคำถามว่า “กลับตัวกลับใจแล้วหรือไง” แต่ก็ได้เดินออกมาแล้วเพราะไม่มีเวลาจะไปสนใจ เวลาคือหัวใจหลักในการส่งของซึ่งปริมาณพัสดุที่จะต้องส่งทั้งหมดในวันนี้แน่ ต่อให้รีบวิ่งออกไปเดี๋ยวนี้ก็ยังส่งไม่ทันเลย...

เหมือนวันนี้จะมีโชคดีพ่วงมาด้วยทั้งวัน ไม่รู้ว่าที่รู้สึกแบบนี้เพราะเป็นวันที่ล้างหนี้หมดหรือเปล่า แต่ผมสามารถทำงานเสร็จเร็วกว่าปกติ เพราะมีที่ที่รับพัสดุพร้อมกันหลายชิ้นมากเป็นพิเศษทำให้ร่นระยะเวลาลงไปได้ และก็ไม่มีที่ไหนที่ต้องแบกพัสดุหนักๆ ขึ้นไปเกินชั้นสาม ผมเลยรู้สึกว่า โชคดีจริงๆ นั่นแหละ ทว่าดูท่าโชคดีคงจะสิ้นสุดลงแค่ตรงนี้ เพราะหลังจากเสร็จงานแล้วฉันรถได้ไม่ทันไรก็มีสายเรียกเข้าจากหัวหน้า

“เฮ้ย เกิดอุบัติเหตุฝั่ง xx ละ รถติดไม่ขยับแล้วเนีย ไปเสริมทางนั่นหน่อยเร็ว!”

หัวหน้าดัดสายไปพร้อมกับเสียงแทรกโหวกเหวกเหมือนกำลังลงมาทำงานด้วยตัวเอง ถ้าฝั่ง xx ละก็...เป็นใจกลางดงออฟฟิศที่หนาแน่นเลยไม่ใช่หรอ ฝั่งนั้นเวลาค่อนข้างกระชั้นชิดเพราะต้องส่งของก่อนออฟฟิศปิดตอนเลิกงาน ตอนนั้นก็ห้าโมงครึ่งแล้ว ผมหมุนพวงมาลัยขณะคิดในใจว่า

ต่อให้เปลี่ยนรถกระบะเป็นเครื่องบินเหาะไปยังไม่ทันเลย

สถานที่สุดท้ายที่ไปถึงมาถึงพร้อมเหวี่ยงชกเต็มตัวคือตึกสูงแห่งหนึ่งซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ในจุดสำคัญของย่านอันซีนชื่อเรื่องที่ดินราคาแพง บริษัทหนึ่งน่าจะกินรวบพื้นที่ส่วนใหญ่ในตึกนี้เลยมีแคปัยตรงจุดสูงสุดเพียงจุดเดียวคนดูแลรถคันที่เสียบอกว่าให้ค่อยๆ ขับไปได้เพราะคนยังอยู่ที่นั่นจนถึงค่าและดูเหมือนจะเป็นจริงตามที่บอก

เวลาล่วงเลยหนึ่งทุ่มไปแล้ว แต่คนจำนวนมากยังออกันอยู่หน้าตึกทั้งยังมีคนเข้าออกไม่น้อยเลย แถมจำนวนคนส่งพัสดุก็เยอะอีกต่างหากเขามาทำอะไรที่นี้กันนะ สิ่งที่ทำให้ผมสงสัยก็คือนักเรียนหญิงชั้นมัธยมต้นและมัธยมปลายที่กำลังยืนอยู่หน้าตึก

ผมย้ายพัสดุจากรถกระบะใส่รถเข็นของแล้วกดออตรงทางเข้าตึกยามที่เห็นผมจากด้านในประตูกระจกที่ปิดอยู่ก็เปิดประตูหน้าให้ทันที แล้วพวกนักเรียนหญิงที่ยืนออกันอยู่ข้างนอกก็พยายามจะยื่นหน้าชะเง้อมองเข้ามาด้านใน

เสียงวิ๊ตวิ๊วเหมือนเห็นใครสักคนข้างในดังอย่างต่อเนื่องในหมู่นักเรียนหญิง แต่ไม่ว่ายามหรือคนที่เดินไปมาในล็อบบี้กว้างต่างก็ไม่มีใครสนใจเลยสักคน รวกับว่ามันเป็นภาพที่เห็นกันจนชินตา หลังจากดันรถเข็นของและได้รับบัตรผ่านเข้าออกจากยามถึงรู้ว่าที่นี่เป็นบริษัทเกี่ยวกับอะไร

“พ่อแม่ของเด็กพวกนั้นจะรู้ไหมนะว่าลูกทำแบบนี้เพื่อจะได้เห็นหน้าดาราที่ชอบสักครั้งนะ”

ผมได้ยินคำพูดพิมพ์พ่าของใครสักคนขณะเบนสายตาไปยังแผนผังบอกทางตามชั้นต่างๆ ตรงผนังด้านหลัง และสิ่งที่เห็นก่อนก็คือชื่อของบริษัท

DREAM ENTERTAINMENT

คำพูดของมยองชินที่เป็นอดีตคนรักผุดขึ้นมาในความทรงจำ เขา

บอกตลอดว่ามันเป็นบริษัทบันเทิงอันดับหนึ่งที่ยากเข้าให้ได้ อ่า...อย่างนั้น
เหรือ บริษัทที่ว่ามันก็คือที่นี้เองสินะ ไม่รู้ทำไมพอนึกถึงอดีตบางอย่างขึ้นมา
ได้จำการซื้อขายที่เห็น ผมก็แค้นหัวเราะออกมา

มานึกดูแล้วผมเคยถูกคนรักเก่าทรยศด้วยนี่นา แต่ช่วงที่ผ่านมาผมก็ลืม
มันไปหมดแล้ว ผมค่อยๆ เซ็นรถเซ็นของเข้าไปในลิฟต์พลางมองตัวเลข
ที่เปลี่ยนไปอย่างช้าๆ ผู้หญิงสองคนที่เข้าลิฟต์มาด้วยกันลนลานจนพูดคุย
เสียงเอะอะไม่หยุดกระทั่งผมถึงชั้นที่เป็นจุดหมายปลายทาง

“เฮ้อ ฉันนึกว่าจะใจวายตายแล้ว เห็นว่าคนที่เจอข้อผิดพลาดของ
แผนกเราคือท่าน ผอ.ยุ่นละ ได้ยินว่ากินข้าวเที่ยงเสร็จก็เรียกทุกคนไปแล้ว
บรรลัยกันถ้วนหน้าเลย แค่ได้ยินฉันยังอาหารไม่ย่อยเลยเนี่ย”

“เขารู้เรื่องนั้นได้ยังไงนะ”

“ไม่รู้สิ แต่เธอก็รู้ใช่ไหมล่ะ ว่าถ้าท่าน ผอ.ยุ่นยิ้มแล้วจะทำให้คน
เสียวลันหลังวบไปตามๆ กันได้นะ”

“รูสิ ฉันรู้ ตอนที่ท่าน ผอ.ยุ่นปรากฏตัวที่บริษัทเมื่อสองเดือนก่อน
ทุกคนก็เข้าใจผิดเพราะรอยยิ้มนั้นนี่นา มีอยู่คนสองคนนี่แหละมั้งที่ถูก
ไล่ออกเพราะเข้าใจผิดว่าเขาเป็นคนสุภาพอ่อนโยนเลยทำตัวซิลๆ กัน คราวนี้
ก็น่าจะหัวขาดกันถ้วนหน้าอีก”

ผู้หญิงคนนั้นห่อไหล่สับรากับกลัวจริงๆ

“เห็นว่าอายุยังไม่มาก แล้วก็อยู่ที่สาขาย่อยต่างประเทศก่อนย้ายมา
เลยนึกว่าจะอะลุ่มอล่วยพอสมควร แต่นี่ดันเป็นเพศฉมาตในยุคโซซอน
กลับชาติมาเกิดเลย...”

พอเสียง ‘ติ๊ง’ ดังขึ้นและมาถึงชั้นที่ผมต้องการ ในที่สุดก็ได้ยินเสียง
ของพวกเธอเบาลง ผมคิดแล้วว่าต้องส่งพัสดุนี้เร็วๆ เลยรีบเซ็นรถเซ็น
ผ่านประตูลิฟต์ที่เปิดออก และเพราะสวมหมวกอยู่เลยไม่เห็นใบหน้าของคน
ที่เดินสวนกับผมเข้าไปในลิฟต์ แต่ก็ต้องหันหลังกลับไปมองเพราะเสียงของเขา
มันเป็นน้ำเสียงที่แม้จะผ่านไปห้าปีแล้วก็ยังรู้สึกคุ้นหูอยู่

“เฮ้ย รีบมาหน่อย! ทำไมชักช้าเป็นหอยทากแบบนี้ แม่เอ๊ย ไม่รู้
เหรือว่าตอนนั้นฉันไปถ่ายทำสายแล้ว!”

ผมหันไปตามน้ำเสียงหงุดหงิดนั้นและเห็นชายวัยยี่สิบกลาง ๆ ที่เซตผม
เรียบร้อยในเสื้อผาดูดีกับร่างกายที่มีกล้ามเนื้อพองประมาณอยู่ในลิฟต์
เขากำลังกดดอกจ็องไครบางคนที่ลนลานวิ่งอยู่ตรงโถงทางเดิน

“แฮก ๆ อะ...อันนี้ใช่ไหม”

ชายวัยยี่สิบกลาง ๆ วิ่งกระหืดกระหอบพลางยกขวดเครื่องดื่มในมือขึ้น
เขาน่าจะเพิ่งกดมาจากตู้ขายของอัตโนมัติเพราะยังมีหยดน้ำเกาะอยู่บนขวด
แต่ดูเหมือนว่าเครื่องดื่มที่รีบวิ่งเอามาจะไม่จำเป็นแล้ว

“ไม่ใช่”

น้ำเสียงเย็นชาตอบหัวน ๆ ตามมาด้วยคำสบถ

“ไอ้จ๋มเอ๊ย แค่นี้ชอบอะไรก็ยังไม่รู้อีกหรือ”

ชายที่ถือเครื่องดื่มทำหน้าตาเหลวไหล แต่คนอื่นที่เดินผ่านไปมา
รอบ ๆ ไม่ได้เป็นแบบนั้นไปด้วย ไม่มีใครสนใจเรื่องของชายในลิฟต์ทำตัว
เอาแต่ใจกับคนมีอายุมากกว่าราวกับมันเป็นเรื่องปกติ ถึงขนาดมองผม
ที่หยุดนิ่งเป็นคนแปลก ๆ ไปแทน

“ฉันจะให้เวลาท่านที่ ถ้าไม่เอาแบบที่ฉันดื่มมาตอนนั้น ฉันจะไล่ขาย
ออกจากบริษัทที่นายเข้ามาได้อย่างลำบากลำบาก เข้าใจไหม”

ประตูลิฟต์ปิดลงพร้อมกับเสียงข่มขู่ที่แฝงความหงุดหงิด สายตา
ของเขาเหลือบมองมาทางผมแวบหนึ่งแล้วประตูลิฟต์จะปิดลง ผมได้สบตา
กับเขาเพียงเสี้ยววินาที ก่อนที่เขาจะเบนสายตาไปทางคนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ผม
ทันที แม้ประตูลิฟต์จะปิดลงแล้วพร้อมกับเสียงดังปึก ทว่าผมยังคงมองไป
ที่ตรงนั้นอยู่พักหนึ่ง

เขาคือมยองชินที่เคยชอบเงินผมหนีไปเมื่อห้าปีก่อน ภาพลักษณะ
อาจจะแตกต่างกันราวกับเป็นคนละคน แต่ใช่เขาอย่างแน่นอน ถึงอย่างนั้น
ผมก็ไม่ได้รู้สึกอะไรที่เจอเขา ผมไม่ได้โกรธหรือเสียใจเลยสักนิดที่เขาจำผม
ไม่ได้เพราะไม่หลงเหลือความรู้สึกอะไรกับเขาอีกแล้ว เขาที่ทรยศผมเป็นเพียง
เศษเสี้ยวหนึ่งในอดีตเท่านั้น อย่างน้อยก็เป็นแบบนั้นสำหรับตัวผมในปัจจุบัน

“คำเรียนพิเศษลูก...คำเรียนพิเศษลูก...”

ผมหันไปตามเสียงที่ได้ยินแผ่วเบา ก่อนจะเห็นชายที่ถือขวดน้ำ

ชมุขมิบราวกับกำลังสงบสติอารมณ์ จากนั้นเขาก็ถอนหายใจพริตแล้วหันหลังวิ่งกลับไป ส่วนผมก็ขยับตัวเพื่อไปทำงานของตัวเองพร้อมกับเขา

ผมไม่ได้คิดถึงเศษเสี้ยวความทรงจำที่พบกันโดยบังเอิญอีกเลย จนกระทั่งตอนส่งพัสดุเสร็จและขึ้นลิฟต์อีกครั้ง คนที่ขึ้นลิฟต์มาพร้อมกันทำให้ผมนึกถึงมยองซิน เขาเป็นชายที่หอบหิ้วเครื่องดื่มนมเต็มอ้อมแขน บางทีคงไม่รู้วามยองซินชอบอะไรก็เลยเหมาจากตู้ขายของอัตโนมัติมาหมดละมั้ง

เห็นภาพนั้นแล้วรอยยิ้มขึ้นก็ผุดขึ้นมาในใจแปลกๆ เมื่อก่อนมยองซินแทบจะไม่เล่าเรื่องในอดีตของตัวเองเท่าไร เคยมีแค่บางครั้งที่สุดเลาออกมาประปรายเวลาที่เหล้าเข้าปาก ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่โดนกลั่นแกล้งในโรงเรียน เขาระบายว่าสิ่งที่เกลียดที่สุดในบรรดาการกลั่นแกล้งเหล่านั้นก็คือการถูกใช้ให้ไปซื้อเครื่องดื่มทุกวัน

เขาบอกว่าตู้ขายของอัตโนมัติอยู่ไกลกับห้องเรียน การเดินไปกลับในช่วงพักจึงค่อนข้างเหนื่อย ทว่าเครื่องดื่มที่กดมาพวกนั้นกลับเปล่าประโยชน์ และเขายังต้องวิ่งไปถึงตู้ขายของอีกหลายรอบเพราะน้ำที่กดมาไม่ใช่แบบที่คนพวกนั้นต้องการ สุดท้ายก็เลยไล่กดเครื่องดื่มมาหมดทั้งตู้

เงินค่าขนมที่ได้มาถูกผลาญไปกับค่าเครื่องดื่มนั้นทุกครั้ง เขาปรับตัวกับชีวิตในโรงเรียนไม่ได้เพราะการกลั่นแกล้งนั้น ก่อนจะหนีออกจากบ้านในเวลาต่อมา แต่ดูท่าว่าคงยังไม่หลุดพ้นจากความทรงจำที่เคยถูกกลั่นแกล้งพอตอนนี้มีอำนาจแล้วเลยทำตัวแบบเดียวกับหัวโจกที่เคยรังแกตัวเองในอดีต

ดูบ

เครื่องดื่มขวดหนึ่งร่วงจากอ้อมแขนของชายคนนั้นลงบนพื้น ผมก้มลงไปหยิบขวดที่กลิ้งมาตรงหน้าแล้วยื่นให้เขา ซึ่งชายคนนั้นกอดเครื่องดื่มเย็นๆ ไว้เต็มแขนเลยไม่มีมือรับขวดที่ผมยื่นให้

“ขอโทษนะครับ ช่วยวางบนนี้ได้ไหมครับ”

จังหวะที่เขาค่อมตัวน้อยๆ เพื่อขอรับผม เครื่องดื่มขวดอื่นก็ร่วงลงพื้นดังตบอีกครั้งจนเขาโผล่ออกมาด้วยความสนใจว่า “โอ๊ะเอ๊ย” ผมเลยก้มเก็บเครื่องดื่มให้เขาเป็นครั้งที่สอง

“ผมช่วยถือให้ครับ”

“ขอบคุณนะครับ”

เขาค้อมศีรษะให้ก่อนจะยิ้มอย่างท้อเหียวเหมือนรู้ว่าผมเป็นคนส่งของที่เห็นเหตุการณ์ก่อนหน้านี้

“คือว่า...สภาพผมดูน่าตลกใช่ไหมครับ พอดีจะมาหาหมันก็เลี้ยงไม่ได้ เพราะมีแต่ที่ที่รับผมเข้าทำงานแบบหุดหวิดในวันที่บริษัทผมเจ๊ง ที่ทำงานหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องได้ก็เป็นพระคุณกับผมแล้ว...”

จู่ๆ เขาก็ตกโตนเสียงลงราวกับเพิ่งคิดได้ว่ากำลังพล่ามเรื่องของตัวเองให้คนที่เพิ่งเจอหน้ากันฟัง

“อ้อ ผมพูดเพ้อเอาไว้ แต่ห้ามโพสต์เล่าว่เห็นตัวตนนั้นของชงยูฮัน เมื่อกี้ในอินเทอร์เน็ตอะไรแบบนั้นนะครับ”

“ชงยูฮันเป็นใครเหรอครับ”

แล้วเขาก็เบิกตากว้างพร้อมกับส่งเสียง “ฮะ?”

“ไม่รู้จักชงยูฮันเหรอครับ ไอ้เวรที่สั่งผมไปซื้อพวกนี้มา...อะแฮม ดาราคนนั้น”

ดารานั้นหรือ ได้เป็นดาราสนใจอยากจริงๆ แล้วสินะ เปลี่ยนทั้งชื่อ เปลี่ยนทั้งหน้า แล้วก็ทั้งภาพลักษณ์ที่เคยอ่อนแอขนาดที่ถ้าไม่สนใจก็คงจำไม่ได้เลย

“ถึงจะไม่ใช้ระดับนักแสดงนำ แต่ก็นักแสดงที่ช่วงนี้ดังมากๆ เขาได้ถ่ายโฆษณาหลายตัว แล้วก็ออกวาไรตี้รายการสัปดาห์ที่ดังๆ ติดกันสองเดือนด้วย...”

ผมฟังโดยไม่ตอบอะไรเพราะเป็นเรื่องที่ไม่ได้สนใจ แล้วจู่ๆ เสียงของอีกฝ่ายก็เบาลง

“เอ่อ ขอโทษนะครับ”

เขาหยุดพูดและเริ่มพินิจใบหน้าผม ตอนที่รู้สึกคุ้นเคืองกับสายตานั้น เขาก็ทำอะไรแปลกๆ โดยไม่ทันได้ตั้งตัว

“ช่วยลองถอดหมวกหน่อยได้ไหมครับ”

“ไม่ครับ”

พอปฏิเสธทันที ดวงตาของเขาก็ฉายแววตกตะลึง

“ไม่ คือผมไม่ได้ขออะไรแปลกๆ หรอก แต่แวตตาของคุณมันดีมานะครับ เลยแค่อยากเห็นหน้าให้ชัดๆ อีกหน่อยเท่านั้นเอง...”

ตั้ง

ทันทีที่เสียงลิฟต์ดังขึ้น ผมถึงรู้ว่าตัวเองไม่ได้กดชั้นหนึ่งที่ควรจะไป ผมมองประตูที่เลื่อนเปิดออกขณะวางเครื่องดื่มสองขวดบนวงแขนของชายที่ทำท่าจะพูดอะไรสักอย่าง

“คุณอายุเท่าไรหรือครับ หรือว่าเป็นนักศึกษาอยู่ ผมไม่ใช่คนพิลึกจริง ๆ...”

“ห่านาที่”

ผมขึ้นไปทีลานจอดรถชั้นใต้ดินนอกประตูลิฟต์

“เหมือนจะเลยเวลาแล้วนะครับ”

พอผมช่วยเตือนความจำถึงมยองชินที่เปลี่ยนชื่อเป็นซงยูอัน อีกฝ่ายก็สะดุ้งเหือกแล้วรีบวิ่งออกไปนอกลิฟต์อย่างທີ່คิดไว้ไม่มีผิด โดยระหว่างนั้นก็ยังไม่ลืมจะขอร้องผมเสียงดัง

“รออยู่ตรงนั้นแป๊บนึงนะครับ! อย่าเพิ่งไปไหน แล้วรอก่อนนะ!”

เขากุลิกจ้องวิ่งหายไปนลานจอดรถอย่างน่าหวาดเสียวว่าจะทำเครื่องดื่มตก อันที่จริงผมตั้งใจจะกดปุ่มปิดประตูลิฟต์แล้วขึ้นไปดื้อๆ เพราะไม่สงสัยเลยสักนิดว่าทำไมชายคนนั้นมองผมแล้วบอกให้รอ แล้วก็ไม่แปลกใจนักที่มยองชินซึ่งเจอกันในรอบหลายปีซึ่งกลายเป็นดาราแล้วจำผมไม่ได้ด้วย

ผมคิดแค่จะต้องรีบไปที่ศูนย์กระจายสินค้าและทำงานคัดแยกที่เป็นงานของกะดึกให้เสร็จ แต่ผมทำแบบนั้นไม่ได้ เพราะประตูของบันไดหนีไฟที่อยู่ห่างจากลิฟต์ไปเล็กน้อยนั้นเปิดออกก่อนที่ใครบางคนจะเดินมาจกตรงนั้น มยองชินที่ผมเห็นเป็นครั้งที่สองกำลังพูดคุยกับชายสวมชุดสูทวัยสามสิบต้นๆ ขณะเดินไปที่ลานจอดรถ

ทางที่พวกนั้นมุ่งหน้าไปตรงข้ามกับทางที่คุณเครื่องดื่มวิ่งไป ที่น่าสนใจคือมยองชินเหลือบมองเพื่อเช็กทางที่คุณลงเครื่องดื่มวิ่งหายไปก่อนจะออกเดิน ถึงจะมีเสาและรถยนต์จอดบังอยู่ แต่เขายืนในตำแหน่งซึ่งน่าจะมองเห็นภาพคุณลงเครื่องดื่มวิ่งอย่างเอาเป็นเอาตาย ทว่ากลับหมุนตัวกลับมาทั้งแบบนั้น

แถมยังแค้นหัวเราะอีกด้วย

พอเห็นรอยยิ้มนั้นแล้วผมก็ก้าวออกไปโดยไม่รู้ตัว มันเป็นความอยากรู้ อยากเห็นนิดหน่อย ความอยากรู้ อยากเห็นเล็กๆ ที่ต้องการยืนยันว่าผมของชิน เปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคนโดยสิ้นเชิงแล้ว เพราะที่ผ่านมาผมไม่เคยสนใจอะไรสักอย่าง ร่างกายมันก็เลยขยับเขยื้อนไปตามความอยากรู้ อยากเห็น เกี่ยวกับคนที่ไม่ได้เจอกันมานาน

ไม่สิ ผมจะเฝ้าความจริงนี้แล้วกลับขึ้นไปชั้นบนเลยก็ได้ แต่ถ้าทำอย่างนั้นผมก็ต้องกลับไปใช้ชีวิตประจำวันในฐานะคนส่งของต่อไป โดยไม่ทันคิดเลยสักนิดว่าผลลัพธ์เล็กๆ น้อยๆ จากความอยากรู้ อยากเห็น จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของผม

เอี้ยด เอี้ยด

เสียงเอี้ยดอาดจากล้อรถเข็นดังก้องเป็นพิเศษที่ชั้นใต้ดิน ผมทิ้งมันไว้ข้างลิฟต์แล้วเดินไปทางที่มยองชินหายตัวไปอย่างเงียบๆ เขายืนหลบอยู่หลังเสาตรงสุดทางของลานจอดรถใต้ดินขนาดใหญ่กับชายสวมชุดสูท ผมเดินตามพวกเขาไปอย่างเชื่องช้าและเงียบเชียบ

มันเป็นแค่ความอยากรู้ อยากเห็นที่ไม่ได้คาดหวังอะไรเลย ถ้าให้หาเหตุผลก็คงเพราะตกใจกับรอยยิ้มของมยองชินที่เห็นแวบๆ เมื่อकिनิดหน่อยเลยอยากไปยืนยันอีกครั้งว่าหมอนั่นใช่มยองชินจริงๆ หรือเปล่า แน่แน่นอนว่าผมรู้คำตอบดีอยู่แล้ว เพียงแต่เขาในอดีตที่ผมรู้จักอาจเป็นเพียงภาพลวงตา หรือบางทีผมอาจจะไม่เคยรู้จักตัวตนที่แท้จริงของเขาเลยด้วยซ้ำ ถ้าเป็นอย่างนั้นผมก็คงถูกหลอกมาตั้งแต่เมื่อห้าปีก่อนแล้วสินะ

“อา๊ะ ไปหามาหรือยัง”

ผมได้ยินเสียงที่ตั้งขึ้นอย่างกะทันหันเลยหยุดเดินแล้วหลบอยู่หลังรถตู้คันสูง เสียงคนที่สวมชุดสูทดังต่อจากเสียงของมยองชินโดยแฝงอาการคิดไม่ตกอยู่ในน้ำเสียงนั้น

“นั่นก็ไม่ใช่แบบละเอียดหรอกนะ แค่อามหัวหน้าพักที่เป็นเลขาฯของท่าน ผอ.ยุมนานิดหน่อยก็เท่านั้น แค่นั้นยังบอกว่าเป็นเรื่องของ ผอ.ยุนเลยจะไม่พูดให้ฟังเด็ดขาดนะ”

“แต่ท่าน ผอ.ยุ่นถึงเกาหลีไม่ทันไรก็ตามหาคนคนนั้นบีบเลยไม่ใช่หรอ”

“อืม ก็ใช้อยู่หรอ...”

“แล้วเขาตามหาใครกัน ถ้าฉันจะคว่ำหน้านักแสดงนำในละครเรื่องนั้นที่กำลังจะสร้าง ยังไงก็ต้องเข้าหาท่าน ผอ.ยุ่นให้ได้ ถ้าไปได้สวยฉันให้ส่วนแบ่งกับนายแน่นอน นายก็รู้ว่าฉันเป็นคนรักษาสัญญา”

ดูจากที่ไม่ได้ตอบนั้น เหมือนว่าชายในชุดสูทจะเข้าใจแล้ว

“น่าจะเป็นคนที่เคยเจอเมื่อราวๆ ห้าปีก่อนนะ ฉันแอบเห็นโน้ตที่หัวหน้าปักจดไว้แวบๆ ชื่อ...”

“ชื่อล่ะ”

“...”

“ชื่ออะไร”

“ช็ฮวาจา”²

เกิดความเจ็บขึ้นมาจับปล้น วินาทีนั้นผมยังไม่อยากจะเชื่อหูของตัวเองไปชั่วขณะ และสงสัยว่าที่ได้ยินใช่ชื่อคนแน่หรอ พ่อแม่ที่ตั้งชื่อแบบนั้นให้ลูกต้องมีนิสัยมองโลกในแง่ดีแบบสุดๆ ระหว่างที่คิดไปเรื่อยเปื่อย ก็ได้ยินน้ำเสียงคล้ายไม่อยากเชื่อของมยองชิน

“ช็...ฮวาจา?”

“อืม หัวหน้าปักเองก็น่าจะหงุดหงิดที่หาไม่เจอ เลยด่าช็ฮวาจาอะไรนั่น ยกใหญ่ ได้ยินว่ามีชื่อเล่นด้วยนะ”

“ชื่อเล่นว่าอะไร”

“กระต่าย”

“...”

“ชื่อช็ฮวาจา แต่คงจะเป็นคนหน้าตาน่ารักนะ”

“ท่าน ผอ.ยุ่นแพ้ทางสโตร์ลน่ารักๆ เหรอ”

---

² หมายถึง เสียใจโยให้ฮัวของผู้ชมในการแสดงปันโซรี หรือการขับร้องเล่าเรื่องออกมาในรูปแบบเพลงพื้นบ้านเกาหลี ผู้ชมจะปรบมือพร้อมกับร้องคั่นเพื่อปลุกเร้าใจว่า ออลซึกู (올씨구) หรือช็ฮวาจา (씨하-자)

พอมยองชินพิมพ์ออกมาก็ได้ยื่นอีกฝ่ายแย้งกลับมาทันที

“อาจจะไม่ใช่ก็ได้”

“ไหนดว่าตามหาคนที่เจอกันครั้งเดียวเมื่อห้าปีก่อนไง ไม่ใช่รักแรกพบอะไรทำนองนั้นหรอก”

“ตอนแรกฉันก็คิดแบบนั้น แต่ที่ท่าน ผอ.ยุนเลยนะ”

“...”

มยองชินเหมือนจะเห็นด้วยผ่านการนิ่งเงียบ รวากับเหตุผลทั้งหมดรวมอยู่ในคำว่า ผอ.ยุนคำเดียว

“บอกว่าตามหาเพื่อจะแก้แค้นเรื่องเมื่อห้าปีก่อนยังเข้าท่ากว่า”

“ก็นั่นแหละสิ”

“แถมยังได้ยื่นพนักงานแถวห้องเลขาท่าน ผอ.เล่มา เห็นว่าท่าน ผอ.ยุน ยืมตอนสั่งเรื่องนั้นด้วยนะ ยืมจนลัก็ยืมมึนเลย”

“...ศัตรูตัวฉกาจเลยแฮะ”

พูดไปยืมไปจนลัก็ยืมมึนนี่คือศัตรูตัวฉกาจเธอ ช่วงเป็นบทสนทนาที่ไม่อาจเข้าใจได้ด้วยสามัญสำนึกคนทั่วไปจริงๆ ผมสงสัยว่าตัวเองฟังผิดหรือเปล่า จึงเงยหูตั้งใจฟังยิ่งกว่าเดิม

“ถึงอย่างนั้นก็เพื่อไว้ดีกว่า ลองไปสืบหามาเพิ่มแล้วมารายงานฉันที ใครจะไปรู้ล่ะ เพื่อท่าน ผอ.ยุนตามหาครั้งแรกจริงๆ...แต่คงไม่มีทางเป็นไปได้ อย่างเด็ดขาดเลยสินะ”

“คนคนนั้นเป็นศัตรูตัวฉกาจแน่นอน เอาเป็นว่าฉันจะไปสืบมาแล้วบอกนายเท่าที่รู้ก็แล้วกัน ตอนดีกนายจะแวะมาที่นี้อีกทีก่อนกลับไปใช้ไหมว่าแต่ตอนนี้ไม่สายแล้วหรือ”

ชายอีกคนถามด้วยน้ำเสียงร้อนรน แต่มยองชินกลับตอบอย่างสบายๆ

“อ้อ สายแล้วสิ แต่ฉันต้องไปสายจะได้ไล่ผู้จัดการออกได้”

“ผู้จัดการเธอ อ้อ ประธานชเวที่เข้ามาหลังจากบริษัทเจิ้งคนนั้นสินะ”

“ประธานอะไรกันเล่า”

พอมยองชินทำเสียงเซอะ ฝ่ายนั้นก็ถามขึ้นด้วยเสียงกลัวหัวเราะ

“ยังไงเขาก็เป็นประธานบริษัทที่นายเคยอยู่มาก่อนไม่ใช่หรือ ดูแล

ให้ตีหน้อยลิ”

“เพราะฉันที่พามาจนถึงตอนนี้หรอกนะ ตอนอยู่ในสังกัดมันนั้นลำบากลำบากตั้งเท่าไร หมอนั้นคว่ำสπονเซอร์ไม่ได้สักเจ้า แถมเอาแต่พูดพาล่ามทุกวันว่าถ้าการแสดงของฉันดีขึ้นก็จะได้บทมาเอง ถ้าฉันโอ้พวกที่สอยบหตีๆ มันได้มาเพราะทักษะการแสดงของตัวเองอย่างเดียวเลยฉันลิเอาเป็นว่าฉันกะแล้วว่าไอ้เงื่อนนั้นจะต้องบรรลัยแบบนี้”

เสียงถากถางล่อออกมาเบามากๆ ซึ่งพอจะเดาได้ว่ามันออกมาจากปากของมยองชินบ้อยแคไหน และก็เสียงที่คุ้นเคยแคไหน สุดท้ายความพยายามของคุณลุงเครื่องตีที่วิ่งโดยหอบเครื่องตีมเย็นๆ ไว้เต็มอ้อมแขนนั้นก็สูญเปล่า ผมคิดว่าไม่จำเป็นต้องฟังต่ออีกแล้ว นี่ผมตั้งใจจะยืนยันอะไรกันแน่นะ ผมแค่รู้สึกหงุดหงิดกับบทสนทนาของสองคนนั้นจนคิดว่ามันน่าตลกสิ้นดี

ดังนั้นผมเลยหันหลังและตั้งใจจะกลับไปใช้ชีวิตของตัวเอง แต่บทสนทนาที่ได้ยินตามมารั้งข้อเท้าของผมเอาไว้ ชายในชุดสูทน่าจะเป็นคนถามว่าถ้าออกเดินทางสาย ผู้จัดการที่น่าจะเบี้งรวดเร็ว แล้วไม่กลัวเกิดอุบัติเหตุเหรอ มยองชินจึงตอบด้วยน้ำเสียงไม้ๆ เหมือนคุยโวอย่างไรวอย่างนั้น

“กลัวเนี่ยนะ ถูกมีดจ่อจนเกือบตายก็เคยผ่านมาแล้ว กลัวอะไรกันเล่า”
...ถูกมีดจ่อเหรอ เพราะเรื่องเมื่อห้าปีก่อนที่แทบจะยึดพื้นที่ความทรงจำของผมใช้ไหม ผมเสียหูฟังโดยไม่รู้ตัว

“พูดจริงเหรอเนี่ย”

ผมได้ยินเสียงมยองชินตอบคำถามของชายในชุดสูท แต่คำตอบนั้นฟังดูแปลกซอบกล

“อืม น่าจะประมาณห้าปีก่อนมั้ง เดียวไว้เล่าให้ฟังทีหลัง ตอนนี้ฉันต้องไปแล้ว”

พอได้ยินเสียงฝีเท้าดังปนกับเสียงพูดคุย ผมก็รีบซ่อนตัวหลบหลังรถตู้กิก กิก กิก

เสียงรongsเท้าหนึ่งดังก้องทั่วชั้นใต้ดิน ผมรู้สึกแยขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุจนหูอื้อไปชั่วขณะ เรื่องที่มยองชินพูดอาจจะเป็นเรื่องที่ไม่ได้สลักสำคัญอะไร

ก็ได้ หรือไม่ก็คงเล่าประสบการณ์อื่นๆ ในหัวผมเข้าใจไปอย่างนั้น แต่
อารมณ์ขุ่นเคืองกลับแผ่เงาทะนิงอยู่ข้างในราวกับหมอกจางๆ

หลังจากนั้นไม่นานผมก็ออกจากหลังรถตู้ที่ซ่อนตัวอยู่แล้วตรงไป
ที่ลิฟต์ ตอนนั้นก็ได้ยินเสียงรางๆ เหมือนเสียงคนตวาดด้วยความหงุดหงิด
ดังเอะอะมาจากที่ไหนสักแห่ง หลังจากนั้นใครบางคนก็รีบวิ่งมาทางผม คุณลุง
ที่เลื้อยขึ้นไปด้วยเหวี่ยงเหมือนกับเครื่องดื่มน้ำที่เคยอุ้มไว้มองผมด้วยอาการ
กระหืดกระหอบ ก่อนจะยื่นนามบัตรมาให้ด้วยท่าทางเร่งรีบ

“ขอโทษที่ครับ พอดีผมต้องรีบไปแล้ว นี่นามบัตรของผม ถ้าคุณ
ว่างก็...”

“คืนนี้ผมว่างครับ”

เขาคงคาดไม่ถึงว่าผมจะตอบตกลงในทันที เลยกะพริบตาปริบๆ
ทั้งที่อยู่ในสถานการณ์ที่เร่งรีบ

“อ่า ถ้าฉันผม...”

“เดี๋ยวผมมาที่นี้เองครับ ดึกแค่ไหนก็ไม่ใช่ไรครับ คุณเสร็จงาน
เมื่อไหร่ล่ะครับ”

เขาถามซ้ำอีกรอบว่า “จริงเหรอ” ก่อนที่สีหน้าจะเปลี่ยนไปทันที
เมื่อได้ยินเสียงดังจากที่ไหนสักแห่ง แล้วก็พูดถึงเวลานัดหมายอย่างล็กๆ
ขณะหมุนตัววิ่งออกไปในทิศทางที่เคยวิ่งจากมา ในหัวของคุณลุงที่มีใบหน้า
แดงก่ำและเหงื่อไหลไคลย้อยลงมากคงจะคิดแต่คำเรียนพิเศษของลูกหลานๆ
ผมยึดนามบัตรชิ้นๆ ลงในกระเป๋า ก่อนจะยื่นรอลิฟต์ ตอนนั้นในหัวของผม
มีอยู่แค่ความคิดเดียวคือ ไหนจะลองยืนยันดูหน่อยว่าสิ่งที่คาใจจนอารมณ์
เสียนั่นมันคืออะไร

หลังเสร็จงานคัดแยกกะดึกแล้วกลับมาที่ดรีมเอนเตอร์เทนเมนต์ก็เป็นเวลา
เที่ยงคืนห้าสิบนาที ซึ่งเฉียดเวลานัดหมายแบบหวุดหวิด ผมเข้าไปในล็อบบี้
ด้วยสภาพตัวเป็นมันเงาโดยสวมหมวกและเสื้อผ้าเก่าๆ ที่ทำงานตั้งแต่เช้ามีด

จนชุ่มเหงื่อ โชคดีที่คุณลุงเครื่องตีมคงโทร.บอกเอาไว้แล้ว ยามจึงตรวจนามบัตรของผมแล้วให้บัตรผ่านเข้าออกผมจึงเข้าไปได้

“เขาบอกให้รออยู่ที่ห้องประชุม 312 นะครับ”

ผมพยักหน้าให้ยามที่พูดเหมือนเอ๋อมๆ ก่อนจะขึ้นลิฟต์แล้วกดปุ่มไปที่ชั้นห้า ไฟที่ปุ่มติดขึ้นมาก่อนที่ลิฟต์โดยสารเล็กๆ จะเริ่มเคลื่อนไหว ตอนนั้นผมย่องขึ้นลิฟต์ไปชั้นห้าที่ผมเคยไปส่งพัสดุนา ดังนั้นถึงเขากลับมาก็มีโอกาสนั่งที่จะไปที่นั่งอีกครั้ง

โชคดีที่เป็นตอนดึกเลยไม่มีใครอยู่ที่ชั้นห้าในเวลานี้ ต่อให้เดินไปมาอย่างอิสระก็ไม่น่าจะถูกห้ามปรามอะไร ผมค่อยๆ เดินสำรวจไปตามห้องแต่ละห้อง รองเท้าผ้าใบเก่าๆ ที่พื้นสีกไปแล้วไม่ส่งเสียงดังได้อย่างเหมาะสมพอดี แม้ว่าไฟในโถงทางเดินตรงนี้จะปิด แต่ก็ยังมีแสงไฟลอดผ่านใต้ช่องประตูออกมาทำให้รู้ว่าห้องไหนมีคนอยู่

แล้วผมก็หยุดเพื่อเงยหูฟังหน้าห้องหนึ่ง เหมือนจะได้ยินเสียงพูดคุยกจากข้างในแต่ไม่รู้รายละเอียดที่คุยกกัน ผมหยิบหมวกฟรังก์ที่เตรียมไว้ใส่เข้าปากแล้วเคี้ยวขณะหมุนตัวเดินไปตามโถงทางเดิน ไม่นานก็เห็นสวิทช์ไฟทางเดินที่อยู่ใกล้กับลิฟต์

แปะ

คราวนี้ไฟในโถงทางเดินทั้งหมดดับสนิทพร้อมกับเสียงแปะเบาๆ ผมหยุดนิ่งแล้วพยายามปรับสายตาให้ชินกับความมืดพักหนึ่ง ก่อนจะเดินไปหน้าห้องที่เปิดไฟอยู่ แล้วก็ซ่อนหมวกฟรังก์ที่เคี้ยวเมื่อกี้ไว้ในมือซ้าย และใช้มือขวาเคาะประตู

ก๊อก ก๊อก

ขณะที่หมุนลูกบิดก็รู้สึกว่ามีเสียงพูดข้างในหยุดลง ก่อนแสงไฟเจิดจ้าจากด้านในจะสาดส่องออกมาจนแสบตา ชายในชุดสูทลุกขึ้นจากที่นั่งอย่างตกใจราวกับกำลังคุยความลับบางอย่างกันอยู่

“อะไรนะครับ”

ชายในชุดสูทขมวดคิ้วเอ๋อถาม ก่อนสายตาของมยองชินและชายคนนั้นจะมองมาที่ผมเป็นตาเดียว แต่ได้หมวกที่สวมเอาไว้แน่นช่วยไว้ พวกเขาเลย

มองเห็นใบหน้าของผมได้ไม่ชัดเจน

“ขอโทษทีครับ เหมือนผมจะมาผิดห้องนะ”

ผมก้มหัวให้อย่างนอบน้อมที่สุดแล้วปิดประตูทันที แนนอนว่าไม่มีลม แอบยัดหมากฝรั่งในช่องประตูก่อนจะปิดด้วย ถ้าอุดช่องที่สลักกลอนประตู ด้วยหมากฝรั่ง ประตูที่ปิดจะค่อยๆ แฉ้มออกอีกครั้ง

แค่ช่องเล็กๆ ก็เพียงพอแล้ว แค่นี้ได้ยินเสียงก็พอ ผมยืนฟังผนังข้างประตูแล้วเงี่ยหูฟังเสียงที่ลอดออกมาพร้อมกับแสงไฟในนั้น หัวข้อบทสนทนาระหว่างชายในชุดสูทกับมยองชินคือละครเรื่องหนึ่งที่กำลังจะสร้างในปีนี้

มันน่าจะเป็นละครฟอร์มยักษ์มาก ๆ สักเรื่องที่มยองชินเชื่อมั่นอย่างไม่กังขาเลยว่าตัวเองจะสามารถขึ้นเป็นตัวท็อปได้ ขอแค่ได้รับบทแสดงนำ และดูเหมือนว่าละครเรื่องนี้จะกำลังอยู่ในขั้นตอนเริ่มวางแผน สถานการณ์ในตอนนั้นเต็มที่ก็แค่วางตัวผู้กำกับไว้เท่านั้น ยังไม่ได้ไปหานักลงทุนเลยด้วยซ้ำ

แต่สองคนนั้นเชื่อว่าทุกคนจะแย่งกันลงทุนในผลงานชิ้นนี้ พวกเขาพูดถึงละครไปเรื่อย ๆ อย่างน่าเบื่อ ต่อด้วยการนิทาพวกนักแสดงที่ได้รับบทนำอยู่ตอนนี้ แล้วหัวข้อก็ไหลมาถึงคนชื่อ ผอ.ยุนที่เคยพูดถึง

“สืบมาแล้วหรือยัง เรื่องท่าน ผอ.ยุนนะ”

“อ้อ ชีฮวาจ่า”

พอชายในชุดสูทพยักหน้าและพูดชื่อนั้น มยองชินก็ระเบิดหัวเราะออกมา

“แค่ชื่อก็ตลกแล้ว ไม่ใช่ว่า ผอ.ยุนจำได้และหาตัวเพราะชื่อนี้หรอกนะ”

“ไม่ใช่หรอก ฉันตะล่อมถามหัวหน้าพัคเลยได้ยินข้อมูลมานิดหน่อย คนชื่อชีฮวาจ่านั้น...”

น้ำเสียงของคนในห้องเบาลงราวกับกำลังจะบอกความลับ

“เห็นว่าเป็นคนใหญ่คนโตที่นอนกับ ผอ.ยุนคืนหนึ่งเมื่อห้าปีก่อน เขาวางเงินไว้แล้วก็เผ่นไปนะ”

“ตายละ จกเงิน ผอ.ยุนแล้วเผ่นแนบไปหรอ”

“ไม่ใช่ วางเงินไว้ต่างหาก”

“...ฮะ?”

มยองซินน่าจะไม่ใช่ใจเลยถามซ้ำอย่างตะกุกตะกัก

“มะ...หมายความว่ายังไง วางเงินไว้แล้วแผ่นแนบไปเฉยนะ”

“ใช่แล้ว”

คงเพราะเรื่องนี้มีความน่าสนใจอยู่ข้างท่ามกลางเรื่องน่าเบื่อที่พวกนั้นสนทนากัน ผมเลยเอียงศีรษะไปข้างๆ โดยไม่รู้ตัว ผอ.ยุนคือคนที่ตั้งใจจะจับศัตรูตัวฉกาจด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้มไซ้ใหม่ แล้วเหตุผลที่เป็นศัตรูกันคือวางเงินแล้วแผ่นแนบไปเฉยนะ

“ทั้งเงินไว้เป็นค่าตอบแทนที่นอนด้วยครั้งหนึ่งก่อนไปนะ แล้วก็...”

หลังจากนั้นเขาก็พูดถึงจำนวนเงินหรืออะไรสักอย่าง เสียงที่เขาเล่าราวกับกระซิบทำให้ผมไม่ได้ยิน แต่ต่อให้จำนวนเงินนั้นจะมีมูลค่าแค่สองร้อยวอน ในความคิดของผมมันก็ไม่ใช่ว่าเหตุผลที่จะกลายเป็นศัตรูกันได้เลย ถ้าได้เงินมากก็น่าจะขอบคุณสิ แล้วมีคนบ้าๆ บ๊องๆ แบบนั้นด้วยหรือ ผมรู้สึกว่ามีหลายคนในโลกเลยที่น่าจะต้องกลับตัวกลับใจเสียใหม่ ก่อนที่จู่ๆ หัวข้อสนทนาจะเปลี่ยนไป

“ถ้าคนคนนั้นถูกจับได้คงแหลกเป็นจุณ ตายคามือ ผอ.ยุนแน่เลย”

“อืม ไซ้ใหม่ละ อ้อ นายเคยบอกนี่นาว่าเกือบถูกมัดแทงตายนะ”

เมื่อเรื่องราวที่รอคอยมาถึง ผมก็ผละตัวออกมาจากพนัก น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยการคุ้ยไฉ่เหมือนก่อนหน้านี้หลุดออกมาจากปากของมยองซิน

“อืม จู่ๆ ก็มีคนถือมีดเข้ามาในบ้านเมื่อประมาณห้าปีก่อนนะ ฉันไม่ได้บอกไปแล้วหรือว่าตอนนั้นฉันเคยอยู่กับอันธพาลที่แย่กว่าไอ้เวรบางตัวอีก”

พอชายคนนั้นเออออว่า ‘เหมือนเคยฟังแล้ว’ มยองซินก็แค้นหัวเราะออกมา

“เอาเป็นว่ามีผู้ช่วยคนหนึ่งตาขวางๆ บุกรเข้ามาจ่อมีดถามฉันว่ารู้จักกับไอ้อันธพาลนั้นไหม ถ้ารู้จักมันจะฆ่านะ”

“มีคนแบบนั้นมาหาถึงที่ ดูแล้วหมอนั่นท่าจะเป็นอันธพาลตัวจริงเลยแฮะ”

“อย่าให้พูดเลย ส่วนสูงมันก็ต่างกับฉันไม่เท่าไร แต่เถื่อนโคตรๆ เวลาสู้กับพวกที่ตัวใหญ่กว่าก็กัดไม่ปล่อยจนตายกันไปข้าง แล้วสุดท้ายก็ชนะ

ด้วยนะ แถมมันยังเที่ยวทำสันดานแยๆ แบบนั้นไปทั่ว แต่เพราะอยู่ด้วยกัน
ฉันเลยพูดอะไรได้ไม่เต็มปากไง”

“แล้วทำไมถึงอยู่ด้วยกันล่ะ”

“ก็ไม่ต้องพูดอะไรแล้วประจบมันดี ๆ ก็ได้เงินมาเยอะเลยนะสิ เพราะ
ไอ้เงี้ยนั่นสมองทึบยังโงะละ แคื่บบน้ำตาเล่นละครนิดหน่อยมันก็หลงเชื่อ
แล้วให้เงินมาหมดเลย”

เขาพูดถึงเรื่องราวของम्म แต่ฟังดูน่าเบื่อเหมือนได้ยินเรื่องละครที่กำลัง
จะผลิตในปีนี้เลย

โชคดียี่มของชินฟุประเด็นสำคัญของเรื่องไปในทิศทางที่ผมต้องการ
พอดี

“ยังงี้ก็เถอะ ฉันเกิดกลัวขึ้นมาว่ามันจะฆ่าฉันเพราะไอ้เวรนั้น ดูท่า
แล้วเห็นอยู่โต้ง ๆ เลยว่ามันตั้งใจจะใช้ฉันเป็นตัวประกัน แต่สถานการณ์
ตรงหน้ามันมืดแปดด้านมาก”

ชายที่ฟังคงรู้สึกเพลินเลยพูดสอด้รับด้วยน้ำเสียงที่สงสัยเต็มแก้วว่า
“แล้วยังไงต่อ”

“แต่โชคดียี่มสุด ๆ ที่น้องชายของไอนั้นกำลังเดินป่วนเปี่ยนอยู่ข้างนอก
พอดี วันนั้นตอนเช้ามันก็มาหาที่หนึ่งแล้ว แต่ไม่รู้ทำไมตอนเย็นถึงได้โผล่หัว
มาอีก ฉันก็เลยบอกไปนะสิว่าต่อให้ฆ่าฉันที่ไม่ใช่คนในครอบครัวไป หมอนั้น
ก็คงไม่กะพริบตาสักปรึบอยู่แล้ว ไปฆ่าน้องชายที่อยู่ตรงโน้นสิ”

“บอกให้ไปฆ่าจริง ๆ เหรอ”

“แล้วจะให้ทำยังไงได้ล่ะ สถานการณ์นั้นฉันต้องเอาตัวรอดไว้ก่อน
นี่หว่า พอพูดไปผู้ชายคนนั้นก็ร้องคั่นในบ้านเพื่อเช็กดุหลายครั้งว่าพูดจริงไหม
พอหารูบที่ไอนั้นถ่ายกับน้องชายเจอก็เลยเอาให้มันดู แล้วมันก็เก็บมีดออกไป
เลย นี่กว่าตอนนั้นจะตายจริงๆ ซะแล้ว”

“แล้วน้องชายนั้นเป็นยังงี้”

“ไม่รู้สิ ไม่รู้ว่าอยู่หรือตาย ทั้งหมดเป็นความผิดของไอ้อันธพาลนั้น
แท้ ๆ”

“เฮ้ย นายน่าจะแจ้งความกับตำรวจสักหน่อย”

ทันใดนั้นเสียงหัวเราะคิกคักก็หลุดออกมาจากปากของมยองชินอยู่พักหนึ่ง

“ฮาๆ ก็นะ...”

เสียงหัวเราะของเขาดังมาถึงหูของผมชัดเจนราวกับหัวเราะอยู่ข้างๆ ก่อนคำพูดต่อมาจะเข้ามาครอบงำพื้นที่ในหัวผมอย่างรวดเร็ว

“ตอนนั้นฉันตั้งใจว่าจะเชิดเงินมันหนีไปนะสิ แล้วจะแจ้งตำรวจได้ยังไง ฮาๆๆ”

กลับตัวกลับใจ เป็นคำพูดที่ฟังดูสวยหรู บางทีผมอาจจะเป็นตัวอย่างของคำพูดนั้น เพราะอย่างน้อยผมก็สละภาพที่เคยเป็นอันธพาลทิ้งและใช้ชีวิตแบบคนทั่วไป แต่ผมเปลี่ยนไปจริงๆ หรือ บางทีผมใช้ชีวิตโดยตั้งใจกดความรู้สึกผิดนั้นไว้โดยไม่ลืมนะตัวเองเป็นคนบาปอาจจะเปลี่ยนไปแล้วก็ได้ ทว่าเสียงหัวเราะของใครบางคนที่ยึดแน่นอยู่เต็มหัวของผมบอกว่ายานไม่ได้เปลี่ยนไปเลย และช่วงเวลานั้นที่ความโกรธแค้นปกคลุม เสียงหัวเรานั้นก็ได้บอกผมว่านี่มันเลยเวลาของการกลับตัวกลับใจมาแล้ว

ผมเดินลงมาถึงชั้นสามที่ไม่ได้วางแผนเอาไว้และไม่ได้คิดจะไปพบคุณลุงเครื่องดืมตั้งแต่แรก เพราะการเป็นดาราไม่ได้ข้องเกี่ยวกับชีวิตผมเลยสักนิด แต่ตอนนี้สถานการณ์ทั้งหมดมันเปลี่ยนไปแล้ว

แอ็ด

พอเปิดประตูเข้าไป คุณลุงเครื่องดืมที่กำลังคุยกับเด็กหนุ่มคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ก็ลุกพรวดขึ้นทันที

“อ๊ะ มาแล้วสินะ! ยามข้างล่างบอกว่านายมาแล้ว แต่พอไปที่ห้องประชุมก็ไม่มีใครอยู่ ฉันเลยกังวลว่ากลับไปแล้วหรือเปล่า ว่าแต่นายไปไหนมานะ”

ผมมองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนังก่อนจะเห็นว่าเลยเวลานัดไปสามสิบนาทีแล้ว

“ผมอยู่ที่ชั้นห้าครับ”

“ชั้นห้า? ไปทำอะไรที่นั่นนะ อ่า คงได้ยินเลขห้องผิดสินะ เอออระหว่างรอที่นั่นนายคงคิดว่าทำไมไม่มาลัทธิเหมือนฉันละสินะ ฮ่าๆๆ”

“คุณตาผมเหรอครับ”

“...”

“...”

“อะแหม่ ตอนดึกทำทางอากาศจะหนาวขึ้นอีกนะเนี่ย”

เขาตัดจบด้วยคำพูดไร้สาระแล้วส่งสัญญาณให้ผมที่ยังยืนอยู่หน้าประตูมานั่งที่เก้าอี้ จากนั้นจึงเข้าไปยังเด็กหนุ่มวัยยี่สิบต้นๆ ที่ผมมองด้วยสายตาเป็นประกายแปลกๆ

“ทักทายสิ เด็กที่ฉันดูแลอยู่เอง”

พอนั่งลงแล้วหันไปมอง เขาก็เปิดปากพูดใส่ทันที

“สวัสดีครับ ว้าว ยินดีที่ได้รู้จักจริงๆ นะครับ! ทางนี้ประธานชเว... ไม่สิ ตอนนี้เป็นแค่ผู้จัดการ เอาเป็นว่าผมคือคนที่อยู่ในความดูแลของผู้จัดการคนเดียวกับคุณนะครับ อันที่จริงดาราที่ผู้จัดการชเวดูแลอยู่นอกจากผมแล้ว ยังมีอีกคนหนึ่งด้วย แต่ว่าแค่ชั่วคราว แล้วก็...เป็นคนที่ยะ...อืม เอาเป็นว่ายินดีที่ได้รู้จักจริงๆ นะครับ!”

เขาค้อมศีรษะทักทายเสียงดังลั่นห้อง เหมือนว่าจะเป็นคนที่เสียงดังอยู่แล้วด้วย ระหว่างนั้นคุณลุงเครื่องดื่มน้ำก็ยิ้มขึ้นให้กับชื่อเรียกประธานก่อนจะยิ้มแฉ่งเหมือนกับเด็กหนุ่มทันที

“อ่า เขายังไม่ได้ตัดสินใจ นายอย่าโอเวอร์ไปหน่อยเลย”

ในมือของเขาถือกระดาษที่เขียนด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่ว่า “หนังสือสัญญาชั่วคราว”

“เห็นนายมาถึงที่นี่แล้วยังไงก็สนใจอยู่ใช่ไหมละ ที่จริงต้องอธิบายอะไรอีกหลายอย่างเลย แต่ก่อนอื่นขอฉันถามให้แน่ใจอีกทีว่านายอยากทำงานนี้ใช่ไหม”

“ครับ”

“ถ้านั่นหมวก...อะแหม่ ช่วยลองถอดหมวกหน่อยได้ไหม”

หลังจาก 'อียูอัน' สูญเสียแม่และน้องชายไปในเวลาไล่เลี่ยกัน
เขาต้องทำงานทุกอย่างเพื่อใช้หนี้ที่ยืมมารักษาคอภริยา
แต่แล้ววันหนึ่งก็ได้รู้ความจริงว่าน้องชายของเขาตายไปอย่างไม่เป็นธรรม

นี่คือจุดเริ่มต้นของการ 'แก้แค้น'

ก่อนที่โชคชะตาจะพลิกผันและผลักดันให้เขาเป็นนักแสดงภายใต้สังกัดบริษัทใหญ่
ซึ่งเป็นเส้นทางที่ทำให้เขาแก้แค้นได้ง่ายขึ้น

แล้วชายลึกลับอย่าง 'อันเจย์' ก็ยื่นมือเข้ามาช่วยให้เขาบรรลุเป้าหมาย
แผนการทั้งหมดของอียูอันจำเป็นต้องพึ่งพาอีกฝ่าย
โดยไม่รู้เลยว่าจะได้รับการสนับสนุนแสนหอมหวานราวกับถูกปีศาจล่อลวงแบบนี้!
ถึงจะหุดหิดใจ แต่ทำอย่างไรก็หนีจากผู้ชายคนนี้ไม่พ้น!!!

หมวดนวนิยาย

18+

435 บาท